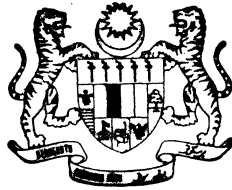

**Jilid 1
Bil. 15**

**Hari Rabu
10hb Januari, 1979**

PENYATA RASMI PARLIMEN

PARLIAMENTARY DEBATES

DEWAN NEGARA

SENATE

PARLIMEN KELIMA

Fifth Parliament

PENGGAL PERTAMA

First Session

KANDUNGANNYA

**JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN-PERTANYAAN
[Ruangan 1289]**

RANG UNDANG-UNDANG:

Rang Undang-undang Kanun Tanah Negara (Pindaan) [Ruangan 1317]

**Rang Undang-undang Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah (Pindaan)
[Ruangan 1338]**

**Rang Undang-undang Lembaga Kemajuan Pahang Tenggara (Pindaan)
[Ruangan 1355]**

MALAYSIA

PARLIMEN KELIMA—DEWAN NEGARA

Penyata Rasmi Parlimen

PENGGAL YANG PERTAMA

AHLI-AHLI DEWAN NEGARA

- Yang Berhormat Tuan Yang di-Pertua, TAN SRI DATUK HAJI OMAR YOKE-LIN ONG, P.M.N., S.P.M.S., D.P.M.S. (Dilantik).
- „ Menteri Tak Berpotfolio, DATO' HAJI MOHAMED BIN NASIR, S.P.M.K., J.M.N., J.P. (Kelantan).
- „ Menteri Tak Berpotfolio, PENGIRAN OTHMAN BIN HAJI PENGIRAN RAUF (Sabah).
- „ Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua, TAN SRI DATUK S.O.K. UBaidULLA, P.S.M., D.P.M.S., J.M.N. (Dilantik).
- „ Setiausaha Parlimen Kementerian Sains, Teknologi dan Alam Sekitar, TUAN LAW HIENG DING (Dilantik).
- „ JENERAL TAN SRI HAJI ABDUL HAMID BIN BIDIN, P.S.M., S.P.M.K., D.I.M.P., J.M.N., P.M.P., P.P.T., P.J.K. (Dilantik).
- „ TAN SRI DATUK HAJI ABDUL RAZAK BIN HAJI HUSAIN, P.S.M., D.S.W., J.S.M., S.M.P. (Dilantik).
- „ TUAN ABDULLAH BIN SALLEH (Perlis).
- „ TUAN V. V. ABOO, J.S.M., A.M.N., J.P. (Dilantik).
- „ DATUK HAJI ABU BAKAR TITINGAN BIN DAMSANI, S.P.D.K., P.G.D.K., A.D.K., A.M.N. (Dilantik).
- „ DATUK HAJI AHMAD BIN ARSHAD, D.P.M.J., A.M.N., S.M.J. (Johor).
- „ DATUK CHONG FOO KHIN, D.S.K.D., K.M.N., P.J.K., P.P.T., J.P. (Negeri Sembilan).
- „ DATUK CHOO CHING HWA, D.P.M.T., K.M.N., P.J.K., P.P.N., J.P. (Dilantik).
- „ TUAN CHUA CHING CHENG, P.J.K., J.P. (Melaka).
- „ DATUK CHUA SONG LIM, S.P.M.J., S.S.I.J., J.M.N., P.I.S., J.P. (Johor).
- „ PUAN DASIMAH DASIR, A.M.N., P.K.T., J.P. (Dilantik).
- „ TUAN HAJI FADZIL BIN AHMAD (Kedah).
- „ PUAN HAJJAH FATIMAH BINTI HAJI SALIM, A.M.N., P.I.S. (Dilantik).
- „ TUAN T. S. GABRIEL (Dilantik).
- „ DATUK SERI HAJI HUSSEIN BIN MOHD. NOORDIN, S.P.M.P., D.P.M.P., J.M.N., P.J.K., J.P. (Dilantik).
- „ TUAN IBRAHIM BIN ABDULLAH, A.M.N., A.M.P., P.J.K., J.P. (Perak).
- „ DATO' HAJI IBRAHIM BIN HAJI YAACOB, D.P.M.S., J.S.M., P.J.K., J.P. (Dilantik).

Yang Berhormat TUAN ISMAIL BIN HASHIM, A.M.N., P.B.M. (Melaka).

- „ TUAN ISMAIL BIN SHEIKH IBRAHIM, P.P.N. (Perlis).
- „ TUAN JOSEPH UNTING ANAK UMANG, P.B.S. (Sarawak).
- „ TUAN KAM WOON WAH, J.P. (Dilantik).
- „ TUAN KAMARUL ARIFFIN BIN MOHAMED YASSIN (Dilantik).
- „ TUAN HAJI KHALID BIN HAJI ABDULLAH, A.M.N., J.P., S.D.K. (Dilantik).
- „ TAN SRI LEE BOON CHIM, P.S.M., S.M.S. (Dilantik).
- „ TAN SRI DATUK LEE LOY SENG, P.S.M., D.P.M.P., J.P. (Perak).
- „ TUAN M. MAHALINGAM (Dilantik).
- „ DATIN HAJJAH MAHIMON BINTI HAJI HARUN, S.M.P., A.M.N., J.P. (Pahang).
- „ TUAN HAJI MAHMOUD *alias* MAHMOUD SALIM BIN HAJI MOHAMAD, S.M.T., A.M.N., P.J.K. (Trengganu).
- „ TUAN MICHAEL WONG KUAN LEE (Dilantik).
- „ TUAN HAJI MOHD. AMIN BIN HAJI YAAKUB, P.M.K. (Kelantan).
- „ TAN SRI HAJI MOHD. GHAZALI BIN HAJI JAWI, P.M.N., S.P.C.M., P.N.B.S., S.P.D.K. (Dilantik).
- „ DATUK MOHD. TAHIR BIN ABDUL MAJID, D.P.M.S., S.M.S., K.M.N., P.J.K. (Dilantik).
- „ DATO' HAJI MUSTAPHA BIN HAJI ABDUL JABAR, D.P.M.S., J.M.N., J.P. (Dilantik).
- „ TUAN HAJI NORDIN BIN PESAH, A.M.N., P.J.K., J.P. (Negeri Sembilan).
- „ TUAN OH SIEW AUN, J.P. (Pulau Pinang).
- „ DATO' HAJI OTHMAN BIN HAJI ABDULLAH, D.P.M.J., P.C.M. (Dilantik).
- „ TOK PANGKU PANDAK HAMID BIN PUTEH JALI, P.J.K. (Dilantik).
- „ DATUK V. PONNUSAMY PILLAI, D.P.M.P., K.M.N., P.M.P., P.J.K., J.P. (Dilantik).
- „ RAJA DATUK NONG CHIK BIN RAJA ISHAK, D.P.M.S., J.S.M., S.M.S., P.J.K. (Selangor).
- „ PUAN HAJJAH SALMAH BINTI SHEIKH HUSSAIN, A.M.N., P.K.T. (Dilantik).
- „ TAN SRI DATUK DR C. SINNADURAI, P.S.M., P.S.D., P.N.B.S., D.P.M.P., J.M.N., C.M.B., P.J.K. (Dilantik).
- „ DATUK SYED HASSAN AIDID, D.P.M.N., J.M.N., P.J.K., J.P. (Pulau Pinang).
- „ TUAN TING MING HIA *alias* TING MING HOI (Sarawak).
- „ PUAN HAJJAH TOM SAODAH BINTI HAJI OTHMAN, A.M.N., P.P.N. (Kedah).
- „ DATUK DR WEE KHOON HOCK, D.P.M.K., A.K., Datik Kaya Pati (Dilantik).
- „ TUAN WONG KIE NAI (Dilantik).
- „ TUAN YAP PENG *alias* YAP PIAN TAU (Selangor).
- „ TAN SRI DATUK YEH PAO TZU, P.S.M., P.G.D.K., A.M.N. (Sabah).
- „ PUAN ZAWIAH BINTI ABDULLAH, P.P.N., P.J.K. (Trengganu).

DEWAN NEGARA

PEGAWAI-PEGAWAI KANAN

Setiausaha Dewan Negara: Haji A. Hasmuni bin Haji Hussin.

Timbalan Setiausaha: Mohd. Salleh bin Abu Bakar.

Penolong Setiausaha: Ghazali bin Haji Abdul Hamid.

BAHAGIAN PENYATA RASMI PARLIMEN

Penyunting: Yahya Manap.

Penolong Penyunting: P. B. Menon.

Penolong Penyunting: Osman bin Sidik.

Pemberita-pemberita:

N. Ramaswamy.

Louis Yeoh Sim Ngoh.

Abdul Rahman bin Haji Abu Samah.

Suhor bin Husin.

Amran bin Ahmad.

Mohd. Saleh bin Mohd. Yusof.

Margaret Chye Kim Lian.

Puan Ng Chong Kin.

Puan Kong Yooi Thong.

Juliah binti Awam.

Supiah binti Dewak.

Ismail bin Hassan.

Shamsiah binti Mohd. Yusof.

Kalsom binti Ghazali.

BENTARA MESYUARAT

Mejar (B) Shariff bin Md. Saad.

MALAYSIA

DEWAN NEGARA

 Rabu, 10hb Januari, 1979

Mesyuarat dimulakan pada pukul 2.30 petang

DOA

 (Tuan Yang di-Pertua *mempengerusikan Mesyuarat*)

**JAWAPAN-JAWAPAN MULUT
BAGI PERTANYAAN-
PERTANYAAN**
**LAWATAN TAMBANG PERCUMA
KE LUAR NEGERI**

1. **Tuan Ibrahim bin Abdullah** minta Perdana Menteri menyatakan sebab membezakan tarikh kelayakan untuk tambang percuma bagi lawatan keluar negeri di antara Pegawai Pelajaran (Bahagian I) dan Pegawai Bahagian I di dalam skim perkhidmatan yang lain. Bagi Perkhidmatan Pelajaran, pegawai-pegawai mestilah berkhidmat sebelum 15hb Disember, 1971 dan bagi mereka di dalam perkhidmatan yang lain mestilah telah berkhidmat sebelum 14hb Disember, 1970. Adakah Kerajaan bercadang menyamakan tarikh kelayakan kepada 15hb Disember, 1971 memandangkan bahawa mereka semua adalah pegawai-pegawai Kerajaan.

Menteri Tak Berpotfolio (Pengiran Othman bin Haji Pengiran Rauf): Tuan Yang di-Pertua, perkara perbezaan tarikh yang memberi kelayakan kepada Pegawai-pegawai Pelajaran dan Guru-guru dalam Bahagian I daripada tarikh untuk lain-lain pegawai Perkhidmatan Awam Bahagian I adalah berasaskan kepada tarikh pemansuhan kemudahan lawatan tambang percuma ke luar negeri yang tidak sama masing-masing mengikut tarikh pekeliling pelaksanaan Tanggagaji Suruhanjaya Gaji Aziz dan Tanggagaji Suruhanjaya Gaji Suffian.

Sebenarnya, kelayakan untuk tambang percuma bagi lawatan luar negeri bagi Pegawai-pegawai dalam Bahagian I dalam Perkhidmatan Awam dan Perkhidmatan Pelajaran yang dibenarkan terus dinikmati oleh Pegawai-pegawai Bahagian I itu ialah

untuk mereka yang ada berkhidmat dalam Perkhidmatan Awam pada (bukan sebelum) 14hb November, 1970 dan ada berkhidmat dalam Perkhidmatan Pelajaran pada (bukan sebelum) 15hb Disember, 1971. Oleh kerana Laporan Suruhanjaya Gaji Suffian itu dilaksanakan oleh Kerajaan lebih awal daripada tarikh pelaksanaan Laporan Suruhanjaya Gaji Aziz, maka penarikan balik kemudahan tambang percuma kepada Pegawai-pegawai Bahagian I dalam Perkhidmatan Awam itu terpaksa dilakukan lebih awal daripada tarikh penarikan balik kemudahan tersebut bagi Pegawai-pegawai Bahagian I dalam Perkhidmatan Pelajaran.

Oleh hal yang demikian, maka Kerajaan tidak bercadang untuk menyamakan tarikh kelayakan tambang percuma kepada Pegawai-pegawai Bahagian I dalam Perkhidmatan Awam itu kepada 15hb Disember, 1971.

**KALIMAH AYAT SUCI AL-QURAN
DI KAIN ELA**

2. **Datuk Haji Ahmad bin Arshad** (*di bawah S.O. 23 (2)*) minta Perdana Menteri menyatakan sama ada beliau sedar akan perbuatan pihak tertentu yang tidak bertanggungjawab mengenai bunga kain ela membuat baju yang bunga itu ditulis dengan kalimah yang dipetik dari ayat suci Al-Quran, bahawa perbuatan ini adalah satu perkara yang menghinakan Ugama Islam yang suci; jika ya, sebutkan apa tindakan yang telah diambil.

Menteri Tak Berpotfolio (Dato' Haji Mohamed bin Nasir): Tuan Yang di-Pertua, sebenarnya Kerajaan sedar perkara tersebut. Tindakan yang sewajarnya telah diambil bagi mengawasi perkara itu supaya tidak berulang lagi. Pihak Jabatan Kastam dan Eksais Di Raja telah juga mengeluarkan perintah larangan impot secara mutlak ke atas kain-kain tersebut di bawah Butiran III kepada Jadual Pertama Perintah Kastam

(Larangan mengenai Impot) tahun 1978. Perintah ini berkuatkuasa mulai 16hb Ogos, 1978.

Di samping itu stesyen-stesyen Kastam telah diberitahu supaya melarang impot kain-kain sedemikian, dan jika ianya diimpot, maka hendaklah ditahan dan diserahkan kepada Cawangan Pencegah Jabatan Kastam dan Eksais Di Raja untuk siasatan dan tindakan selanjutnya.

Tuan Yang di-Pertua, Bahagian Ugama Jabatan Perdana Menteri telah juga memberitahu orang ramai melalui Khutbah-khutbah Jumaat dan lain-lain alat sebaran am supaya orang Islam yang memiliki kain tersebut menyimpannya dengan baik dan juga meminta mereka memberikan maklumat kepada pihak Polis dan Jabatan Ugama Islam Negeri-negeri terhadap mana-mana kedai yang mempunyai dan didapati menjual kain-kain tersebut supaya tindakan selanjutnya dapat diambil.

Datuk Haji Ahmad bin Arshad: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Memandangkan adanya perbuatan-perbuatan setengah-setengah orang menggunakan ayat suci ini dan tak dapat Kerajaan bertindak dengan cara tegas, adakah satu ketika kelak Kerajaan dapat memikirkan supaya diwujudkan satu Undang-undang menjadi satu kesalahan sesiapa juga yang menghinakan ayat-ayat suci ini?

Dato' Haji Mohamed bin Nasir: Tuan Yang di-Pertua, ugama Islam merupakan ugama Persekutuan, kemungkinan besar Kerajaan akan mengambil satu tindakan yang tegas berkenaan dengan perbuatan menghinakan syiar ugama Islam sebab ini termasuk dalam suruhan Al-Quran itu sendiri bagi orang-orang Islam menjaga kemuliaan ugama di mana dalam Al-Quran ada mengatakan: Waman-yu-azim-syaai-Rallah fainaha min-taqwa qullub—Barang siapa yang mengekalkan tanda-tanda ugama itu sebenarnya lahir daripada orang Islam yang mempunyai sifat taqwa dalam jiwanya. Ini merupakan satu suruhan Tuhan. Kita mungkin akan mengambil tindakan yang keras.

Tuan Haji Mahmoud Salim bin Haji Mohamad: Soalan tambahan. Berkenaan dengan kilang tempatan, Tuan Yang di-Pertua, apa yang diterangkan oleh Yang Berhormat Menteri tadi ialah berkenaan kain-kain yang dibawa masuk ke dalam Malaysia,

tetapi sekarang ini ada kilang-kilang yang membuat kain ataupun membuat pengalas kaki dan sebagainya yang membuat perkara-perkara itu di dalam negeri. Saya inginlah mendapat tahu kalau sekiranya ada kilang-kilang itu membuat perkara-perkara yang tersebut, iaitu meletakkan ayat-ayat Quran itu di pengalas-pengalas kaki yang dijual di kedai-kedai ataupun membuat kain-kain dan sebagainya dalam negeri-negeri, adakah itu menjadi kesalahan dari segi undang-undang kepada mereka itu? Saya suka menerangkan di sini, setahu saya hanyalah Undang-undang Pentadbiran Hukum Syarak Negeri sahaja yang menjadi kesalahan. Pentadbiran Hukum Syarak itu mengenai kepada orang-orang Islam sahaja, tetapi kilang-kilang yang buat ini kebanyakannya bukan dipunyai oleh orang Islam. Kalau sekiranya kilang-kilang ini mengeluarkan ayat Quran itu dan sebagainya dalam negeri ini apakah tindakan yang akan dijalankan ke atas mereka?

Dato' Haji Mohamed bin Nasir: Tuan Yang di-Pertua, sebagaimana saya katakan tadi sama ada kain itu dibuat di luar negeri ataupun di dalam negeri itu merupakan satu perbuatan yang salah yang menghina ugama. Sekiranya didapati kilang-kilang tempatan membuat kain dengan menggunakan ayat-ayat Quran di atasnya sebagai design, ini juga boleh diambil tindakan, sebagaimana kita ambil tindakan ke atas barang-barang yang diimpot dari luar negeri.

KURNIAAN PERSEKUTUAN DAN NEGERI KEPADA ANGGOTA POLIS

3. Tuan T. S. Gabriel minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan sama ada beliau sedar bahawa pada masa sekarang di Hari-hari Keputeraan Duli Yang Maha Mulia Seri Paduka Baginda Yang di-Pertuan Agong, Sultan-sultan dan Yang di-Pertua-Yang di-Pertua Negeri, hanya pegawai-pegawai Polis Di Raja Malaysia sahaja yang diberi kurniaan-kurniaan Persekutuan dan Negeri tetapi pegawai-pegawai berpangkat rendahnya tidak diberi kurniaan seumpama itu, dan jika ya, sama ada Kerajaan akan menimbang memberikan kurniaan-kurniaan ini juga kepada mereka di masa hadapan.

Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri (Dato' Seri Syed Ahmad Shahabuddin Al-haj): Tuan Yang di-Pertua, adalah tidak benar bahawa Pegawai-pegawai Polis Di

Raja berpangkat rendah telah diberi pengurniaan di Hari-hari Keputeraan Duli Yang Maha Mulia Seri Paduka Baginda Yang di-Pertuan Agong dan Duli Yang Maha Mulia Sultan-sultan dan Tuan Yang Terutama Yang di-Pertua Negeri-negeri. Semenjak dahulu lagi Pegawai-pegawai Polis Di Raja berpangkat rendah daripada Sub-Inspektor hingga kepada Konstabel sememangnya telah menerima penganugerahan bagi menghargai jasa bakti dan tugas cemerlang mereka

Bagi menerangkan kedudukan yang sebenarnya di atas perkara ini maka diperurunkan angka-angka bilangan pegawai-pegawai tersebut yang telah menerima pengurniaan di peringkat Persekutuan dan di seluruh Negeri bagi tahun 1975 hingga tahun 1978 ini seperti berikut:

Pegawai-pegawai Rendah:

Tahun	Persekutuan	Negeri
1975	... 46 ...	88
1976	... 56 ...	88
1977	... 149 ...	169
1978	... 144 ...	150

Pegawai-pegawai Tinggi:

1975	... 70 ...	47
1976	... 89 ...	67
1977	... 175 ...	66
1978	... 160 ...	77

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Memang benar pingat-pingat ini telah diberi kepada pegawai-pegawai rendah, tetapi saya hendak bertanya apa ukurannya, kerana pegawai-pegawai rendah ini dapat pingat-pingat yang rendah sahaja walaupun bagaimana bekerja, tugas yang dibuatnya macam hendak mati. Saya bertanya apa ukurannya, misalnya, JSM, JMN. Adakah ukurannya kerana gaji dan juga Division I, Division II atau melangit divisionnya kerana mereka telah berkhidmat mati-matian untuk negara?

Dato' Seri Syed Ahmad Shahabuddin Al-haj: Tuan Yang di-Pertua, penganugerahan ini adalah dikajikan dengan berbagai-bagai cara dan kelayakan-kelayakannya. Umpamanya kalau seorang pegawai rendah itu telah memberi perkhidmatan cemerlang, menjalankan tugas yang merbahaya adalah diberi

anugerah yang tinggi sekali yang ternilai yang tidak dikira pangkat pegawai itu. Sekiranya penghargaan itu adalah diberi tentang jasa bakti dan khidmat adalah dikira kepada kelayakan-kelayakan dan juga diambil kira pangkat-pangkat pegawai-pegawai itu. Jika sekiranya pegawai itu berpangkat rendah tidaklah menasabah dianugerahkan satu anugerah yang tinggi dan begitulah juga bagi pegawai-pegawai yang berpangkat tinggi maka diambil kira tentang jasa bakti perkhidmatannya kepada negara dan negeri-negeri yang tersebut itu.

Datuk Haji Ahmad bin Arshad: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Dalam masalah penganugerahan bintang-bintang dan Darjah-darjah ini sekarang ada peringkat Persekutuan atau peringkat Negeri, adakah Kementerian ini sedar bahawa ada sindiket-sindiket untuk mendapatkan Darjah-darjah ini. Kalau sedar, adakah menjadi satu kesalahan mereka ini boleh kita bawa ke mahkamah?

Tuan Yang di-Pertua: Tidak payah dijawab.

PELAJARAN ASAS HINGGA TINGKATAN V

4. Tuan Michael Wong Kuan Lee minta Menteri Pelajaran menyatakan samada Kerajaan akan menimbang memberi pelajaran asas kepada semua pelajar untuk tempoh sekurang-kurangnya 11 tahun, iaitu hingga ke Tingkatan 5, memandangkan hakikat bahawa tersangat ramai pelajar-pelajar yang gagal dalam peperiksaan SRP/LCE dan mereka masih sangat muda dan tidak pula mempunyai apa-apa kemahiran untuk bekerja.

Timbalan Menteri Pelajaran (Tuan Haji Salleh Jafaruddin): Tuan Yang di-Pertua, setakat ini Kementerian Pelajaran belum ada rancangan untuk memberi pelajaran asas kepada semua pelajar untuk sekurang-kurangnya 11 tahun. Memandang kepada kedudukan kewangan memadailah pelajaran asas diberi kepada semua pelajar selama 9 tahun iaitu daripada darjah I sehingga Tingkatan 3. Sebelum 1965 pelajaran asas cuma diberi daripada darjah I hingga 6 iaitu selama 6 tahun, tetapi sejak peperiksaan masuk ke Tingkatan I dimansuhkan murid-murid dapat terus belajar hingga ke Tingkatan III daripada sekolah-sekolah rendah.

Pelajaran asas sehingga Tingkatan V jika diberi bermakna murid-murid akan terus belajar sehingga ke Tingkatan V dengan tidak ada peperiksaan penting seperti SRP. Perkara ini akan menambah lagi masalah pelajaran kepada murid-murid yang tidak langsung ada minat di dalam pelajaran dan akan membangkitkan masalah disiplin yang lebih besar daripada keadaan yang ada sekarang. Memandang kepada segi kewangan saya yakin pihak Kerajaan akan membelanjakan perbelanjaan yang lebih besar kerana pelajaran ke peringkat menengah atas memerlukan guru-guru siswazah, bilik-bilik makmal yang besar, perpustakaan-perpustakaan yang bernilai dan lain-lain kemudahan dengan lebih banyak lagi daripada yang ada sekarang.

Untuk maklumn Ahli Yang Berhormat, peraturan kelulusan SRP sudahpun meningkat kepada 60% berbeza dengan keadaan 10 tahun dahulu di mana peraturan cuma di antara 45%—50% sahaja. Ini bermakna banyak lagi murid-murid di peringkat sekolah menengah rendah mendapat peluang belajar di sekolah menengah atas. Murid-murid yang dapat kelulusan yang kurang baik adalah diberi peluang untuk belajar di sekolah-sekolah Vokesyenal.

Tuan Haji Mahmoud Salim bin Mohamad: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Saya nampak ada sedikit kekeliruan daripada jawapan pihak Yang Berhormat Timbalan Menteri tadi berkenaan dengan peperiksaan. Kalau sekiranya pelajaran asas diberi sampai ke Tingkatan V, jadi tentulah peperiksaan SRP ataupun LCE itu akan dihapuskan, tetapi saya tumpang bertanya kepada pihak Kementerian, banyak negara-negara di dalam dunia ini yang memberi pelajaran percuma sampai kepada taraf universiti tetapi tidak membabitkan hal peperiksaan. Kalau sekiranya Kerajaan kita memberi pelajaran percuma ataupun memberi pelajaran asas sampai kepada taraf universiti, adakah perkara ini ada di dalam pertimbangan Kerajaan kita pada masa yang akan datang? Kalau ada, maka itu adakah melibatkan peperiksaan sebagaimana yang dikatakan oleh Yang Berhormat Timbalan Menteri tadi? Kalau tidak, saya fikir ini soal asing. Soal peperiksaan soal asing daripada soal memberi pelajaran percuma ataupun pelajaran asas.

Tuan Haji Salleh Jafaruddin: Tuan Yang di-Pertua, sejauh yang saya ketahui negara-negara yang sedang membangun seperti Malaysia terutama sekali negara ASEAN, pelajaran asas yang paling baik diberi adalah negara Malaysia, cuma negara Amerika Syarikat sahaja yang saya ketahui yang memberi pelajaran asas hingga ke peringkat menengah dan universiti. Sepertimana yang telah saya terangkan, kalau Ahli Yang Berhormat mengkaji dengan betul-betul perkataan “belum ada rancangan untuk memberi pelajaran asas kepada semua setakat ini”—ini bermakna masalah yang kita hadapi sekarang kalau kita memberi pelajaran asas hingga ke peringkat universiti sepertimana yang diterangkan oleh Ahli Yang Berhormat, implikasi kewangannya yang pertama dan kedua, pada masa sekarang kita masih memperbaiki keadaan kemudahan sekolah-sekolah di luar bandar. Kalau kita tumpukan peruntukan yang lebih banyak untuk meningkat pelajaran asas ini daripada had yang sekarang, ke peringkat Tingkatan V ataupun ke universiti, maka lebih banyak lagi peruntukan kewangan disalurkan untuk satu-satu golongan yang tertentu. Ini akan menjejaskan projek pembangunan pelajaran yang kita tumpukan di luar-luar bandar sekarang.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Kerajaan Malaysia tahu iaitu pelajaran adalah penting kepada anak-anak orang Malaysia ini dan Kerajaan cuma memberi sampai 9 tahun, lebih kurang 15 tahun umur budak-budak itu. Yang saya hendak bertanya iaitu boleh atau tidak Kerajaan sebab Kerajaan memang berminat untuk memberi pelajaran, boleh atau tidak Kerajaan memberi jaminan kepada rakyat atau kepada anak-anak kita yang akan datang iaitu Sekolah Vokesyenal ini apabila lepas sahaja drop-outnya ataupun yang tidak lulus ini dapat terus masuk Vocational School, tetapi pada hari ini daripada 100 barangkali 20-30 sahaja dapat sebab tempat tidak ada. Boleh atau tidak Kerajaan atau Kementerian Pelajaran menubuhkan Sekolah Vokesyenal (Vocational School) di merata-rata pelusuk tanahair kita ini?

Tuan Haji Salleh Jafaruddin: Tuan Yang di-Pertua, Kementerian Pelajaran tidak dapat memberi commitment seperti yang

telah dikehendaki oleh Ahli Yang Berhormat oleh kerana tidak ada negara dalam dunia ini yang boleh memenuhi kehendak dan kemahuan tiap-tiap rakyat dari segi pelajaran. Bagaimanapun rancangan Kementerian Pelajaran memang ada untuk mendirikan Sekolah-sekolah Vokesyenal di tiap-tiap negeri di Malaysia ini untuk menampung, pertama, kemahuan dari segi pekerja-pekerja teknikal dan juga dari segi kelayakan murid-murid yang dapat diterima masuk ke sekolah-sekolah tersebut. Kita mesti ingat bahawa tiap-tiap Sekolah Vokesyenal yang didirikan di tiap-tiap negeri mempunyai kemampuan tersendiri mengikut kehendak negara. Jadi, tidaklah dapat kita memberi peluang kepada tiap-tiap penuntut yang tidak lulus untuk memasuki Sekolah Vokesyenal sebab ini akan menjejaskan taraf pelajaran di Sekolah Vokesyenal itu sendiri.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan. Saya hendak bertanya satu lagi iaitu rakyat yang maju sebab kita berkehendakkan rakyat yang maju dalam satu-satu negara. Kita berkehendakkan negeri kita maju, ini dasar Kerajaan berkehendakkan rakyatnya maju, hendak berjaya, tetapi kalau cuma yang pergi ke universiti sahaja memenuhi tempat-tempat menjadi executive dalam pejabat-pejabat atau kilang-kilang, ini adalah satu hal sahaja, tetapi yang saya hendak bertanya, penuntut-penuntut yang tidak lulus ini Kerajaan tidak dapat menampung penuntut-penuntut ini untuk masuk ke Sekolah Vokesyenal sebab tidak ada di atas dunia ini sekolah yang begitu. Jadi, saya hendak bertanya Yang Berhormat Timbalan Menteri iaitu boleh atau tidak mengikut dasar Kerajaan, dasar pelajaran Malaysia ini pihak bukan Kerajaan—siapa sahaja buat dengan cara besar-besaran untuk menubuhkan sekolah-sekolah ini baikpun dalam pekan atau luar pekan mengikut dasar pelajaran untuk mengatasi perkara ini?

Tuan Haji Salleh Jafaruddin: Tuan Yang di-Pertua, Kerajaan khasnya Kementerian Pelajaran tidak ada kuasa untuk memaksa pihak-pihak swasta untuk mendirikan Sekolah-sekolah Vokesyenal selain daripada yang dirancang oleh Kerajaan. Seperti yang telah saya terangkan tadi 60% daripada murid-murid yang lulus selepas belajar 11 tahun berpeluang untuk menyambung pelajaran hingga ke peringkat Form V dan terus

ke universiti jika mereka lulus. Jadi yang 40% ini kita salurkan mana yang layak menerusi Sekolah-sekolah Vokesyenal yang ada disediakan oleh Kerajaan. Jadi, pada setakat ini Kerajaan tidaklah dapat memaksa pihak-pihak swasta untuk mengadakan Sekolah-sekolah Vokesyenal bahkan pada masa ini pihak MARA sendiripun mengadakan Sekolah Vokesyenal dan saya percaya kehendak negara pada masa sekarang tercapai dengan keadaan Sekolah Vokesyenal yang ada.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Tuan Yang di-Pertua, saya mengatakan begini: Pihak swasta—bukan memaksa pihak swasta—tidak, tetapi boleh atau tidak pihak swasta mendirikan Sekolah-sekolah Vokesyenal ini mengikut dasar—bukan seperti Universiti Merdeka—tidak; Universiti Merdeka itu lain fasal, iaitu tidak mengikut Dasar Pelajaran Malaysia, tetapi mengikut Dasar Pelajaran Malaysia boleh atau tidak didirikan Sekolah-sekolah Vokesyenal?

Tuan Haji Salleh Jafaruddin: Tuan Yang di-Pertua, kalau Sekolah Vokesyenal yang dimaksudkan oleh Ahli Yang Berhormat itu ialah Typewriting Class, kelas-kelas lain-lain, itupun Sekolah Vokesyenal juga, memang ada pihak swasta mengadakan Sekolah-sekolah Vokesyenal seperti itu asalkan rancangan pelajaran yang diajarkan di sekolah itu seperti dikehendaki oleh Akta Pelajaran.

BANTUAN MAKANAN BERZAT

5. Tuan M. Mahalingam minta Menteri Pelajaran menyatakan sama ada rancangan memberi Bantuan Makanan Berzat akan di-segerakan terutamanya ke sekolah-sekolah untuk tambahan makanan memandangkan kekurangan zat makanan di kalangan murid-murid sekolah terutamanya di sekolah-sekolah luar bandar dan estet-estet seperti ternyata dalam kajian persendirian.

Tuan Haji Salleh Jafaruddin: Tuan Yang di-Pertua, Kementerian saya sedang menjalankan rancangan memberi Bantuan Makanan Berzat yang dikenali sebagai Rancangan Makanan Tambahan untuk murid-murid sekolah rendah. Pada tahun 1979 ini lebih kurang 50% dari semua murid-murid sekolah rendah di semua sekolah rendah di

53 daerah di Semenanjung Malaysia akan menikmati rancangan ini. Mulai tahun 1978 seluruh negeri Sabah dan Sarawak turut serta di dalam rancangan ini.

Rancangan ini bermula di Semenanjung Malaysia pada akhir tahun 1976 melibatkan 11 buah daerah. Pada tahun 1977 jumlah daerah meningkat menjadi 33, pada tahun 1978 menjadi 46 dan pada tahun 1979 meningkat lagi ke 53. Kementerian Pelajaran akan meluaskan rancangan ini berperingkat-peringkat supaya kesemua 76 daerah di Semenanjung Malaysia akan terlibat pada tahun 1982.

Datuk Haji Ahmad bin Arshad: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Kenapa tidak diselaraskan projek ini daripada Kerajaan Semenanjung Malaysia dengan Sabah dan Sarawak iaitu ditingkatkan pada tahun akan datang baru ke Sabah dan Sarawak. Yang kedua, adakah peruntukan ini dibiayai oleh Kerajaan Malaysia atau sebuah Kerajaan lain?

Tuan Haji Salleh Jafaruddin: Tuan Yang di-Pertua, saya suka menjawab soalan kedua dahulu iaitu peruntukan ini dibiayai oleh Kerajaan Malaysia.

Untuk menjawab soalan pertama, projek yang dijalankan ini dinamakan projek Amalan Makanan dan Pemakanan (AMP) ini bermula pada tahun 1976 dan pada tahun 1977 sahaja dapat kita menilai kesan projek ini di Semenanjung Malaysia dan secara ketbetulan Projek ini dipanjangkan ke Sabah dan Sarawak pada tahun 1978, bukanlah bermakna saya datang dari Sarawak, projek ini diselaraskan di Sarawak, tetapi projek ini tidak diselaraskan ke Sarawak pada tahun 1979 oleh kerana sebagaimana apa yang saya sebutkan tadi kita hendak melihat kesannya dahulu. Apabila kesan itu dapat kita nilai, baru kita panjangkan ke Sabah dan Sarawak.

PELAN INDUK BANDAR-BANDAR

6. Tuan Chua Ching Cheng (di bawah S.O. 23 (2)) minta Menteri Perumahan dan Kerajaan Tempatan menyatakan berapa banyakkah bandar atau Ibu Kota di Semenanjung Malaysia termasuk Sabah dan Sarawak yang mempunyai Pelan Induk (Master Plan) yang rasmi supaya perancangan bandar dapat dibuat dengan teratur dan bersistematik.

Timbalan Menteri Perumahan dan Kerajaan Tempatan (Dato' Haji Ramli bin Omar):

Tuan Yang di-Pertua, bilangan bandar-bandar atau Ibu Kota di Semenanjung Malaysia yang mempunyai Pelan Induk yang telah diwartakan sepenuhnya ialah sebanyak 5 buah iaitu Bandar Kuala Lumpur, Ipoh, Johor Bahru, Kluang dan Georgetown. Usaha-usaha untuk menyedia dan mewartakan pelan-pelan bagi lain-lain bandar adalah diteruskan mengikut proses undang-undang yang dikuatkuasakan. Ini termasuklah Bandar Seremban, Kelang, Melaka dan Kota Bharu.

Untuk makluman Ahli Yang Berhormat, perancangan Bandar dan Desa bagi Negeri-negeri Sabah dan Sarawak adalah diuruskan sendiri oleh kedua-dua buah Kerajaan Negeri tersebut dan tidak ada hubungannya dengan Kerajaan Pusat. Walau bagaimanapun, bantuan teknik dan kepakaran boleh dihulurkan oleh Ibu Pejabat Perancangan di Kuala Lumpur jika diperlukan. Adalah dimaklumkan bahawa bandar-bandar di negeri Sarawak tidak mempunyai Pelan Induk yang rasmi oleh kerana ianya tidak mempunyai Akta Perancangan Bandar dan Desa tertentu yang memerlukan penyediaan Pelan Induk bagi bandar-bandar. Bagi negeri Sabah pula ianya belum ada lagi mempunyai Pelan Induk yang rasmi.

Tuan Kamarul Ariffin bin Mohamed Yass'n:

Soalan tambahan. Selain daripada bandar-bandar seperti Yang Berhormat Timbalan Menteri terangkan tadi tidakkah ada rancangan bagi meluaskan supaya diliputi banyak lagi bandar-bandar kerana kalau kita hendak menentukan masa depan bandar-bandar kita termasuk penduduk-penduduk negara kita ini, sudah tentu pelan-pelan induk demikian patut disediakan dan bukan ditumpukan kepada bandar-bandar yang khas seperti yang disebutkan tadi. Dapatkah Yang Berhormat Timbalan Menteri setuju dengan saya bahawa pelan-pelan induk juga patut disediakan kepada banyak lagi bandar-bandar termasuk bandar-bandar yang sekarang kecil?

Dato' Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, saya bersetuju dengan Ahli Yang Berhormat itu tetapi biarlah saya huraikan sedikit kerana terdapat beberapa sebab mengapa pelan-pelan bagi setengah bandar tidak disediakan atau telah disediakan pelan tetapi tidak diwartakan. Ada satu dua

perkara untuk makluman Ahli Yang Berhormat mengapa dan Yang Berhormat berkehendakkan supaya dipelankan banyak bandar-bandar. Yang pertama pelan-pelan yang disediakan berasaskan kepada keterangan atau siasatan yang kurang lengkap (inadequate survey). Faktor-faktor sosio-ekonomi tidak dititikberatkan kerana tidak dikehendaki oleh enactment yang berkuatkuasa sekarang. Masalah yang timbul ialah pelan yang disediakan tidak comprehensive dan perlu pindaan yang kerap bergantung kepada trend pembangunan dan keperluan dari masa ke semasa dan sekiranya pelan itu diwartakan beberapa masalah akan timbul sebab proses meminda pelan-pelan yang telah diwartakan memakan masa yang lama, oleh itu pelan-pelan yang telah disediakan dijadikan sebagai panduan bagi pembangunan sahaja.

Yang kedua untuk makluman Ahli Yang Berhormat lagi iaitu penyediaan dan pelaksanaan pelan-pelan bandar memerlukan kewangan, penyediaan kerja-kerja asas seperti menyediakan peta asas dan pengumpulan data-data memerlukan peruntukan setelah menyediakan pelan-pelan tersebut. Ini adalah menjadi kerumitan kepada Kementerian. Sukacita dinyatakan untuk makluman.

Ahli-ahli Yang Berhormat khasnya Senator Kamarul Ariffin, penyediaan pelan rasmi ini adalah rumit. Ada empat kerumitan yang kita hadapi:

Pertama, kekurangan kepakaran.

Kedua, kekurangan kewangan untuk menyediakan pelan dan membayar pampasan kepada tuan punya tanah bagi kawasan yang dikhaskan untuk kegunaan awam.

Ketiga, kekurangan data-data, pelan tidak comprehensive dan tidak berdasarkan kepada maklumat-maklumat sosio-ekonomi penduduk-penduduk yang terlibat, perlu pindaan dan ini memakan masa yang lama.

Keempat, pelan-pelan disediakan sebagai panduan sahaja dan diubahsuai mengikut keperluan dari masa ke semasa, oleh itu kita sedia maklum kerana bidang kuasa mengenai hendak menyediakan pelan-pelan induk kadang-kadang kalau disediakan oleh pihak berkuasa Kerajaan Tempatan dan kuasa Kerajaan Tempatan itu

adalah juga kuasa Kerajaan Negeri. Ada Enactment 9 atau 6 patut dilihat dengan teliti sebelum dilaksanakan lebih luas lagi rancangan-rancangan yang hendak dilaksanakan itu.

Tuan Kamarul Ariffin bin Mohamed Yassin: Saya suka menyambung pertanyaan saya sama ada menjadi ketakutan kepada pihak yang berkuasa jika pelan-pelan itu disediakan mungkin timbul spekulasi tanah terhadap kawasan-kawasan itu dan ini mungkin menyukarkan pihak berkuasa sama ada itu menjadi asas.

Dato' Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, ya betul juga.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan. Betul atau tidak iaitu pelan induk Kuala Lumpur pun baru sahaja, tak lama dahulu baru siap. Itu apa sebabnya. Sebab-sebabnya dikatakan lambat tadi kalau lambat satu-dua tahun tak mengapa, tetapi ini selepas kita merdeka sudah memakan masa lebih kurang 17 tahun lamanya barulah pelan induk itu disiapkan atau sedang hendak disiapkan?

Kedua, pekan-pekan baru seperti apa yang dikatakan oleh Ahli Yang Berhormat tadi iaitu misalnya pekan-pekan baru macam Shah Alam, adakah pekan baru macam Shah Alam itu sebelum dibuat planningnya adakah atau tidak dirundingkan dengan Kementerian Perumahan oleh kerana kita tengok bila dibuat jalan kadang-kadang jalan itu 10 tahun selepas itu jalan itu tak boleh digunakan lagi, sudah hendak dibuat jalan lain dan juga parit terpaksa ditimbus sudah ke sana lagi, hendak dibuat sampai 4 jalan oleh kerana short-sightednya pegawai-pegawai perancangan. Adakah atau tidak dibuat lebih elok lagi master plan daripada yang kita sangkakan?

Dato' Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, saya sedar. Oleh sebab itu pada tanggal 27-11-78 Kementerian saya telah mengadakan mesyuarat dengan Majlis Negara Kerajaan Tempatan dan juga dalam mesyuarat itu bagi membincangkan masalah-masalah yang ditimbulkan oleh Ahli Yang Berhormat itu termasuklah mengenai dengan kelambatan dan sebagainya dan ini

kita akan membuat sesuatu bagi melaksanakan pelan-pelan induk. Untuk makluman Yang Berhormat lagi bahawa pelan-pelan dan sebagainya Jabatan Perancang Bandar dan Desa adalah memberi nasihat kepada Penguasa-penguasa Tempatan dan Kerajaan-kerajaan Negeri. Jadi kepada mereka ini, sebagaimana kata Yang Berhormat itu kita selalulah memberi nasihat. Kementerian saya juga serupa dengan Ahli Yang Berhormat berkehendakkan perancangan itu berjalan dengan positif, segera dan dengan seberapa cepat yang boleh.

Mengenai soal kedua, perkara pekan-pekan baru sebagaimana yang telah saya nyatakan tadi ada pekan yang diadakan pelannya, tetapi tidak diwartakan sebab masalah-masalah yang telah saya huraikan tadi, ada tetapi tidak diwartakan. Di sini maknanya pekan-pekan baru yang dibuat itu dan semua jalan itu terletak di bawah bidang kuasa Penguasa Tempatan dan di bidang kuasa Kerajaan Negeri.

Tuan Haji Mohd. Amin bin Haji Yaakub: Dalam jawapan Yang Berhormat Timbalan Menteri tadi ada menyebut bahawa bandar Kota Bharu masih dalam kajian untuk menyediakan pelan induk tidak seperti bandar Kuala Lumpur, George Town dan sebagainya. Bolehkah Yang Berhormat Timbalan Menteri menerangkan jangkaan masa, setahun, dua tahun atau enam bulan lagi baru pelan induk bagi Kota Bharu boleh disiapkan?

Dato' Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, mengikut Bahagian 6 dalam Enakmen Bandaraya Negeri Kelantan, Penguasa-penguasa Tempatan, jadi kita dapat maklumat dan sebagainya daripada Penguasa-penguasa Tempatan untuk menyediakan pelan-pelan bandar dalam kawasan-kawasan yang tersebut. Walau bagaimanapun, pengakuan masa itu oleh kerana Kementerian saya ini bagaimana saya sebutkan tadi menasihati dan dalam Bahagian 6 Enakmen tadi adalah kuasa Penguasa Tempatan, barangkali Ahli Yang Berhormat boleh bertanya kepada Penguasa Tempatan bila, setahun atau dua tahun.

Tuan Haji Khalid bin Haji Abdullah: Tuan Yang di-Pertua, saya ingin mendapat penjelasan daripada Yang Berhormat Timbalan

Menteri mengenai pelan induk bagi bandar-bandar yang tidak disebut di dalam kenyataan tadi. Adakah dalam masa menyediakan pelan induk faktor-faktor teknikal, ekonomi atau iktisad sahaja dijadikan panduan ataupun kadangkala pengaruh tuan tanah yang boleh menjadi satu pendorong kepada pengubahan letak bandar oleh kerana terdapat banyak sungutan-sungutan kalau tanah yang dimiliki oleh orang-orang yang tidak berpengaruh kerap kali dijadikan padang permainan dan orang berpengaruh dapatlah tapak tanah atau tapak-tapak kedai yang mempunyai nilai yang lebih? Adakah Kementerian ini mempunyai satu panduan yang dapat menyakinkan pemilik-pemilik tanah bahawa setiap pelan induk ini dilakukan dengan adil dan saksama dan semua pihak mendapat bahagian masing-masing?

Dato' Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, untuk makluman Ahli Yang Berhormat soal tanah ini adalah di bawah bidang kuasa Kerajaan Negeri. Saya telah menyatakan tadi iaitu penyediaan pelan rasmi atau pelan-pelan induk adalah begitu rumit dan saya telah hurai empat perkara tadi. Jadi, bukan sebab pengaruh atau tidak pengaruh, itu tidak timbul, kerana Kerajaan boleh acquire tanah tetapi masalah yang empat tadi yang saya telah jelaskan dalam Dewan yang mulia ini.

PONDOK POLIS

7. Tuan Chua Ching Cheng minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan samada beliau sedar bahawa pada masa ini terdapat banyak pondok polis atau pondok 'beat' yang terbiar di merata tempat di bandar-bandar dan berada dalam keadaan buruk dan menjolok mata dan ada pula yang disalahgunakan oleh orang awam untuk perjudi. Jika ya, sama ada beliau bercadang supaya pondok-pondok itu dibaiki dan digunakan atau dirobohkan untuk menjaga nama baik Pasukan Polis di-Raja Malaysia.

Dato' Seri Syed Ahmad Shahabuddin Al-haj: Tuan Yang di-Pertua, untuk makluman Yang Berhormat pihak polis adalah sentiasa memberi perhatian dan menjaga dengan baik ke atas semua pondok-pondok dan 'beat' polis berada di bawah pentadbirannya. Pondok dan 'beat' polis yang tidak lagi digunakan itu adalah dirobohkan dan ada

pula setengah-setengahnya diserahkan kepada badan-badan awam yang memerlukan untuk kegunaan tertentu seperti Rukun Tetangga dan lain-lain. Adalah menjadi tanggungjawab pihak-pihak yang menerima penyerahan pondok-pondok dan 'beat' polis tersebut bagi menjagakannya dengan baik dan tidak menyalahgunakannya.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Tuan Yang di-Pertua, selepas 13 Mei dahulu pondok-pondok polis ini dibuat di merata pekan, terutama sekali di Kuala Lumpur, bergotong-royong penduduk-penduduk menjaga keamanan dan ini adalah dengan arahan polis sendiri. Tujuannya adalah baik polis ada di sana kerana dapat orang mengadu kalau ada rompak atau siapa mengacau. Tetapi pada hari ini apa yang disoal oleh Yang Berhormat itu adalah benar, banyak pondok-pondok di Kuala Lumpur ini kosong sahaja tidak digunakan. Kalau dijawab seorang polis duduk di pondok itu datang komunis dihentaknya kepala polis itu terjatuh macam di Beranang, itu tidak betul, oleh kerana di Beranang itu berapa ramai polis pun dihentak oleh komunis jatuh juga. Jadi boleh atau tidak digunakan balik pondok itu untuk polis berjaga supaya dapat mengawal tempat-tempat yang di sekelilingnya?

Dato' Seri Syed Ahmad Shahabuddin Al-haj: Tuan Yang di-Pertua, pada pengkajian pihak polis tidaklah perlu lagi diadakan pondok ini ke semua tempat kerana balai-balai polis dan pondok-pondok polis yang ada itu memadai bagi menjaga keselamatan kawasan dan lagi bertambah pula dengan kesedaran orang awam bagi menjaga keselamatan kawasan-kawasan sendiri di mana diadakan kawalan-kawalan oleh Rukun Tetangga, RELA dan sebagainya. Oleh sebab kurang anggota polis bagi mengawasi semua pondok ini adalah difikirkan tidak perlu lagi pondok-pondok ini dijaga oleh polis. Dengan itu sepertimana yang telah diterangkan setengah-setengahnya telahpun diserahkan kepada badan-badan yang tertentu dan keselamatan adalah dianggap terjamin sekarang ini.

Tan Sri Datuk Haji Abdul Razak bin Haji Husain: Saya ingin bertanya Timbalan Menteri iaitu mengikut jawapannya tiada sebuah pondok polis atau 'beat' polis ini yang menjolok mata, setengah diserahkan kepada Rukun Tetangga dan setengahnya dirobokkan. Benarkah kenyataan ini Yang Berhormat

Timbalan Menteri atau jawapan itu barangkali jawapan yang lama dahulu? Adakah Yang Berhormat Timbalan Menteri puas hati menjawab di Dewan ini demikian. Masih ada lagi pondok-pondok yang menjolok mata. Saya boleh buktikan; dan kita boleh pergi sama-sama menyaksikan.

Dato' Seri Syed Ahmad Shahabuddin Al-haj: Tuan Yang di-Pertua, menurut laporan yang telah diberi kepada saya dan penelitian yang telah buat, memang jawapan ini benar. Kalau sekiranya ada pondok-pondok yang menjolok mata, itu barangkali pondok-pondok yang telahpun diserahkan kepada badan-badan yang tertentu, yang mana ada di bawah jagaan polis sentiasalah dijagai pondok-pondok tersebut. Dan jika sekiranya Ahli Yang Berhormat itu mengetahui adanya mana-mana pondok yang masih lagi dengan keadaan yang tidak baik atau menjolok mata dan kegunaan yang tidak kena pada tempatnya, bolehlah dilaporkan kepada pihak polis ataupun beritahu kepada saya supaya dapat diperiksa sama ada di bawah jagaan polis ataupun telah diserahkan kepada pihak-pihak lain. Pada pengetahuan saya tidak ada lagi pondok-pondok yang di bawah jagaan polis yang berkeadaan begitu.

Tuan T. S. Gabriel: Tuan Yang di-Pertua, pada masa dahulu di tiap-tiap pekan dan di tiap-tiap tempat dalam negeri kita memang ada constables menjalankan tugas beat dan juga rondaan dengan mobile patrol tetapi pada masa sekarang kita jarang nampak polis menjalankan beat atau mobile patrol, oleh sebab itu terdapat kes-kes jenayah atau kes-kes bunuh tiap-tiap hari siang dan malam. Apakah sebabnya kita nampak kakitangan polis amat kurang menjalankan tugasnya tidak seperti dahulu?

Dato' Seri Syed Ahmad Shahabuddin Al-haj: Yang Berhormat sebagai seorang bekas polis tentu tahu.

RANCANGAN-RANCANGAN TELEVISYEN

8. Puan Zawiah binti Abdullah (di bawah S.O. 23 (2)) minta Menteri Penerangan menyatakan adakah Kementerian akan menayangkan di TV rancangan-rancangan yang lebih menarik dan bermutu lagi dan janganlah menayangkan filem-filem lama sahaja.

Dato' Haji Mohamed bin Nasir: Tuan Yang di-Pertua, suka saya memberi jawapan kepada soalan yang dikemukakan oleh Ahli

Yang Berhormat itu bagi pihak Kementerian Penerangan atas soalan yang telah dikemukakan oleh Ahli Yang Berhormat bahawa dari semasa ke semasa Kementerian ini memang berusaha menurut kemampuannya menayangkan rancangan-rancangan yang menarik menurut selera penuntut-penuntut dan sesuai pula dengan dasar-dasar penting Kerajaan Malaysia.

Untuk menjelaskan lagi kepada pertanyaan yang dikemukakan itu, dalam hal ini Bahagian Perancang dan Penyelidikan di Kementerian Penerangan ini melakukan penyelidikan khasnya dengan empat cara:

- (1) Ratings Survey dengan kerjasama Survey Research Malaysia.
- (2) Opinion Survey yang dilaksanakan menerusi Jabatan Penerangan.
- (3) Panel Survey yang dilaksanakan melalui Perkhidmatan-perkhidmatan Pos dan melibatkan beberapa pengguna TV yang berkhidmat sebagai ahli panel.
- (4) Mendapatkan kerjasama daripada lain-lain jabatan seperti Jabatan Perangkaan bagi memperolehi maklumat-maklumat sebagai berfaedah kepada Kementerian ini dalam penyusunan rancangan-rancangan dari masa ke satu masa.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Saya tahu pihak Kementerian Penerangan telah cuba dan kita pun di dalam Dewan ini telah bercakap berkenaan dengan filem-filem dan saya yakin dan percaya Yang Berhormat Menteri pun ada menengok filem-filem ini. Saya percaya kalau hendak jawab biarlah secara ikhlas, filem-filem itu cukup lama, baik filem China, baik filem Melayu, baik filem India, baik filem Arab, semuanya yang lama-lama belaka yang ditayangkan oleh TV Malaysia. Kalau dikatakan tidak berduit, itu lain fasal, itu senang. Ini kalau disurvei daripada Ahli-ahli Dewan Negara memang mengatakan ada filem itu macam hujan, dan tiap-tiap kali rosak dipotong, kemudian tunggu lagi, gambar orang pula ditunjukkan di situ mengatakan rosak. Jadi boleh atau tidak perkara ini diperbaiki ataupun dicarilah filem yang baik sedikit supaya boleh ditunjukkan kepada orang ramai, boleh atau tidak dibuat begitu?

Dato' Haji Mohamed bin Nasir: Tuan Yang di-Pertua, boleh dibuat demikian; dengan sebab itulah diadakan rancangan penyelidikan dari satu masa ke satu masa.

Tan Sri Datuk Haji Abdul Razak bin Haji Husain: Tuan Yang di-Pertua, saya hendak bertanya kepada Yang Berhormat Menteri tetapi saya faham, pertanyaan saya cuma Yang Berhormat Menteri dapat menyampaikan sahaja. Dalam ruangan Tetamu Malam Minggu yang ada, ialah nyanyian Melayu, nyanyian Inggeris, China dan kadangkala Hindustan, jarang sekali ada nyanyian Tamil, jadi banyaklah orang India tidak puas hati. Kalau boleh rancangan Tetamu Malam Minggu ini apa salahlah kita adakan siarannya, ada untuk orang India, ada Hindustan, ada Inggeris, ada China dan ada Melayu, kerana pada masa itu adalah siaran Nasional yang dibuka dan didengari oleh semua kaum yang terbesar dalam negara kita. Dan kalau boleh, sekali sekala rancangan Orang Asli, orang Iban, patut kita masukkan dalam rancangan TV.

Dato' Haji Mohamed bin Nasir: Tuan Yang di-Pertua, sekiranya ada sungutan daripada rakyat sebagaimana yang saya jawab tadi, iaitu tayangan ini adalah dibuat menurut selera rakyat. Saya percaya sekiranya didapati oleh Bahagian Perancangan dan Penyelidikan dalam menayangkan filem-filem ini, mungkin apa yang dicadangkan oleh Ahli Yang Berhormat itu dapat dijalankan.

KHIDMAT NASIHAT DAN LATIHAN MARA KEPADA BUMIPUTRA

9. Datuk Haji Ahmad bin Arshad minta Menteri Perusahaan Awam menyatakan sama ada beliau sedar bahawa khidmat penasihat dan enterprise pembangunan yang ditawarkan oleh MARA kepada Bumiputra tidak begitu berkesan dan menguntungkan kerana sebilangan besar mereka yang telah menjalani kursus-kursus ini telah didapati tidak boleh menjalankan perniagaan dengan jayanya dan jika ya, sama ada satu kajian mengenai kursus yang diberikan kepada Bumiputra akan dibuat supaya peruntukan sebanyak \$24 juta itu tidak akan membazir.

Dato' Haji Mohamed bin Nasir: Tuan Yang di-Pertua, saya suka memberi jawapan bagi pihak Menteri Perusahaan Awam atas pertanyaan yang dikemukakan oleh Ahli yang Berhormat itu.

Khidmat Nasihat dan Latihan yang diberikan oleh MARA melalui Bahagian Pembangunan Usahawan kepada Bumiputra adalah ditujukan kepada dua golongan ia itu:-

- (a) Ahli-ahli perniagaan dan perusahaan yang sedia ada.
- (b) Bakal-bakal usahawan (usahawan baru).

Soal sama ada Khidmat Nasihat dan Latihan yang diberikan itu menimbulkan kesan atau sebaliknya adalah bergantung kepada tafsiran sendiri. Pada ketika ini khidmat Nasihat dan Latihan yang diberikan itu telah memberi kesan, umpamanya dalam bidang perusahaan pertukangan kayu, di mana ke semua pengusaha-pengusaha yang berkenaan telah meningkat daripada peringkat 'backyard industry' kepada peringkat komersial ini menanyakan kerjanya yang tercapai. Kajian yang telah dijalankan dalam tahun 1977 ke atas 400 orang pengusaha pertukangan kayu menunjukkan kejayaan pertambahan modal dan ekuiti, bilangan pekerja-pekerja dan kadar jualan.

Sehingga pertengahan tahun 1978, Bahagian Pembangunan Usahawan telah mewujudkan 395 usahawan baru dari jumlah 4,245 peserta yang dilatih dalam bidang usahawanan.

Seperti Ahli Yang Berhormat sedia maklum MARA sekarang sedang berada di dalam proses penyusunan semula organisasinya, dan yang mana salah satu daripada ciri-ciri pentingnya ialah memesatkan lagi aktiviti-aktiviti pembangunan usahawan. Aktiviti-aktiviti pinjaman dan pembangunan usahawan yang dahulunya dilaksanakan melalui dua bahagian yang berasingan akan disatukan supaya usaha membantu usahawan-usahawan Bumiputra dapat dijalankan dengan cara yang lebih integrated. Aktiviti-aktiviti pembangunan usahawan ini juga akan digandingkan dengan urusan-urusan mengadakan ruang-ruang niaga.

Tuan Ibrahim bin Abdullah: Nampaknya Yang Berhormat Menteri itu menjawab bagi pihak dua tiga orang Menteri-menteri yang

uzur, sedangkan jawapan ini saya rasa adalah tanggungjawab kepada Menteri-menteri yang berkenaan. Saya hendak bertanya, adakah Menteri-menteri, Timbalan-timbalan Menteri yang tersebut sampai dua tiga orang nampaknya uzur, langsung tidak mahu datang ke Dewan Negara ini?

Tuan Yang di-Pertua: Ini tidak payah dijawab.

GRADUAN PERUBATAN DARIPADA UNIVERSITI ASING

10. Tuan Michael Wong Kuan Lee (*di bawah S.O. 23 (2)*) minta Menteri Kesihatan menyatakan:

- (a) bilangan graduan-graduan perubatan daripada universiti-universiti asing yang tidak diiktiraf yang telah mengambil peperiksaan kelayakan khas yang dijalankan oleh Kementerian beliau dan dari ini berapa orang telah lulus peperiksaan itu; dan
- (b) bilangan pelajar-pelajar Malaysia yang sedang belajar ilmu perubatan di universiti-universiti asing, termasuk universiti-universiti dan kolej-kolej yang tidak diiktiraf dan memandangkan kekurangan doktor-doktor di dalam negara kita, apakah langkah-langkah yang sedang diambil oleh Kementerian beliau untuk menentukan yang mereka pulang dan memberi perkhidmatan kepada negara selepas tamat pengajian-pengajian mereka.

Timbalan Menteri Kesihatan (Dr Sulaiman bin Haji Daud): Tuan Yang di-Pertua, sejumlah 120 orang calon telah mengambil peperiksaan yang dijalankan untuk graduan-graduan dari universiti yang tidak diiktirafkan. Dua kali peperiksaan telah diadakan dalam tahun 1977 dan dua kali lagi di dalam tahun 1978. Daripada 120 graduan-graduan itu, 74 orang telah lulus peperiksaan tersebut.

Untuk menjawab soalan (b) mengikut maklumat yang ada pada Kementerian Kesihatan ada lebih kurang 1,000 orang pelajar Malaysia yang menuntut ilmu perubatan di universiti-universiti dan kolej-kolej di seberang laut. Kerajaan tidak berkuasa untuk memaksa penuntut-penuntut Malaysia di universiti-universiti luar negeri kembali berkhidmat di negara ini setelah tamat pengajian

perubatan mereka kecuali mereka yang menerima biasiswa Kerajaan. Walau bagaimanapun pihak Kementerian Kesihatan menggalakkan mereka berkhidmat dengan Kerajaan demi kepentingan rakyat dan negara. Mereka yang berkhidmat dengan Kerajaan akan diberi peluang melanjutkan pelajaran mereka ke tingkat kepakaran apabila mereka memenuhi syarat-syarat yang telah ditentukan.

PEMILIK KENDERAAN DIESEL

11. Datuk Syed Hassan Aidid minta Menteri Perdagangan dan Perindustrian menyatakan memandangkan kepada kesusahan yang dialami oleh pemilik-pemilik kenderaan diesel mendapat minyak diesel khasnya semasa menggunakan jalanraya "highway"

(a) sebab-sebab berlaku kekurangan ini; dan

(b) tindakan-tindakan yang diambil bagi mengatasinya.

Timbalan Menteri Perdagangan dan Perindustrian (Dato' Lew Sip Hon): Tuan Yang di-Pertua, bagi menjawab soalan (a) Saya sedar tentang kesusahan yang dialami oleh pemilik-pemilik kenderaan diesel untuk mendapat minyak diesel khasnya semasa menggunakan jalanraya "highway". Walau bagaimanapun, sukalah saya menjelaskan iaitu masalah ini cuma berlaku secara "isolated" dan tidak serentak atau menyeluruh di semua tempat dalam negeri ini pada satu-satu masa tertentu.

Sebab utama timbulnya masalah ini adalah berpunca dari masalah harga. Seperti Ahli Yang Berhormat sedia maklum, harga minyak diesel yang dibekalkan secara runcit melalui stesyen-stesyen minyak mendapat subsidi dari Kerajaan, oleh itu harganya rendah di antara \$1.18 segelen hingga \$1.29 segelen di Semenanjung Malaysia. Bagi minyak diesel yang dibekalkan kepada industri, harganya adalah lebih tinggi daripada jualan di pasaran runcit oleh kerana tidak diberi subsidi iaitu \$1.35 segelen di Semenanjung Malaysia. Selagi harga dua peringkat ini digunakan dan jurang perbezaan harga itu masih besar dan harga minyak dijual lebih rendah dari kos dan subsidi yang dibayar oleh Kerajaan, kejadian kekurangan minyak diesel ini tetap akan berlaku.

Di samping perbezaan harga yang telah saya sebutkan tadi terdapat juga beberapa industri-industri kecil yang membeli diesel di stesyen-stesyen minyak oleh kerana kosnya lebih murah dan ini menyebabkan kekurangan untuk kegunaan pengguna-pengguna kenderaan diesel di setengah-setengah tempat.

Satu lagi sebab yang menyebabkan kekurangan minyak diesel berlaku di stesyen-stesyen minyak adalah penggunaan yang berlebihan daripada syarikat-syarikat pengangkutan yang menggunakan kenderaan-kenderaan jenis berat. Sepatutnya syarikat-syarikat tersebut dikehendakki mengadakan tangki-tangki simpanan mereka sendiri dan membuat pembelian secara terus-menerus daripada syarikat-syarikat pembekal minyak. Tetapi oleh sebab perbezaan harganya yang wujud, maka setengah-setengah syarikat kenderaan tidak berbuat demikian, bahkan terus membeli daripada stesyen-stesyen minyak dengan harga jualan runcit. Sebagai langkah untuk menentukan bahawa keadaan ini tidak berleluasa sehingga menyebabkan kesusahan kepada pengguna-pengguna lain, Kementerian telah mengadakan peraturan menghadkan jualan kepada semua pengguna-pengguna kepada paras 20 gelen sahaja melainkan jualan kepada kenderaan-kenderaan Kerajaan.

Bagi menjawab soalan (b) sebagaimana yang telah saya sebutkan tadi kekurangan minyak diesel ini berlaku bukanlah secara menyeluruh. Daripada kajian yang dibuat oleh Kementerian saya, kejadian putus bekalan ini selalunya berlaku di hujung minggu dan di hari-hari selepas am. Ini telah menyebabkan syarikat-syarikat pembekal minyak tidak dapat menghantarkan bekalan seperti biasa yang dijadualkan kepada stesyen-stesyen minyak. Dalam menghadapi masalah ini Kementerian ini telah mengambil dua cara tindakan, iaitu:

(i) Tindakan jangka pendek; dan

(ii) Tindakan jangka panjang.

Dalam melaksanakan tindakan jangka pendek, pegawai-pegawai Kementerian Perdagangan dan Perindustrian menyelesaikan masalah kekurangan ini dengan mengarahkan syarikat-syarikat pembekal minyak supaya menghantar bekalan ke mana-mana stesyen minyak yang telah kekeurangan minyak tersebut, dan dengan ini keadaan

akan pulih seperti sediakala. Kementerian saya juga sentiasa mengadakan perundingan dengan kesemua syarikat-syarikat minyak sama ada pembekal ataupun pengedar untuk menentukan supaya bekalan minyak diesel sentiasa ada dan mencukupi. Di samping itu setiap pembekal, pengedar dan pengusaha-pengusaha stesyen-stesyen minyak adalah dikenakan syarat melalui pelesenan bagi menentukan bekalan diesel sentiasa ada dan boleh didapati oleh setiap pengguna. Dalam perkara ini saya ingin menyeru kepada orangramai supaya melapurkan dengan seberapa segera kepada Kementerian saya mengenai kekurangan minyak diesel sekiranya ia berlaku, supaya dapat tindakan yang sewajarnya diambil untuk mengatasi masalah tersebut.

Bagi langkah jangka panjang, Kementerian saya sedang menjalankan kajian untuk menyelaraskan satu harga bagi diesel yang mana boleh menyelesaikan masalah yang berpunca dari sistem harga dua peringkat (two-tier price), sekarang. Satu harga diesel bagi kegunaan domestic dan kegunaan industri akan menghilangkan sama sekali berkenaan permintaan diesel ke atas stesyen-stesyen minyak. Dengan langkah ini adalah diharapkan masalah kekurangan diesel yang dihadapi oleh pemilik-pemilik kenderaan diesel akan dapat diselesaikan.

Tuan Haji Mohd. Amin bin Haji Yaakub: Soalan tambahan. Dalam jawapan Yang Berhormat Timbalan Menteri yang berkenaan mengatakan akan mengadakan satu sahaja harga minyak. Adakah penyatuan harga minyak diesel ini akan dibawa turun kepada harga domestic ataupun akan diangkat kepada harga industri? Tolong terangkan ini?

Dato' Lew Sip Hon: Tuan Yang di-Pertua, kita telah kaji satu harga yang dianggap realistik tetapi saya fikir kalau kita hendak dapat selesaikan satu harganya kita mesti mendapat satu harga yang boleh merapatkan jurang perbezaan di antara harga domestik dengan harga perindustrian.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan. Betul atau tidak pembekal-pembekal minyak diesel ini tidak mahu membekalkan minyak-minyak diesel ini oleh kerana keuntungannya boleh kita katakan tidak ada. Itu sebabnya berlaku di sana-sini

tidak ada bekalan, betul atau tidak begitu, sebab untungnya tidak ada. Jadi dengan sebab itulah cara sabotaj begini dibuat.

Dato' Lew Sip Hon: Tuan Yang di-Pertua, sungguhpun ini adalah satu alasan yang diberi oleh syarikat-syarikat minyak ini, tetapi Kerajaan tidak terima alasan itu iaitu harga yang diberi kepada syarikat minyak ini bagi diesel dan petrol dan sebagainya adalah tidak adil.

Puan Hajjah Salmah binti Sheikh Hussein: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Adakah Yang Berhormat Timbalan Menteri sedar, satu, bahawa ada penahanan jual minyak-minyak diesel ini oleh stesyen-stesyen minyak; kedua, jika ya, apakah tindakannya; dan ketiga, tadi Yang Berhormat Timbalan Menteri menyatakan telah dihadkan penjualan minyak ini pada akhir minggu belum akan ditentukan. Tetapi adakah Yang Berhormat Timbalan Menteri sedar penjual-penjual di stesyen-stesyen minyak ini dikurangkan lebih lagi daripada yang dihadkan itu. Apakah tindakan?

Dato' Lew Sip Hon: Tuan Yang di-Pertua, saya rasa saya telah menjawab tadi, apabila ada kekurangan ini, kita desakkan syarikat minyak atau pengedar membekalkan minyak diesel kepada stesyen-stesyen yang tertentu. Dan sungguhpun kita ada had 20 gelen bagi setiap kenderaan tetapi ada masanya yang mana di stesyen minyak itu bekalan adalah berkurangan. Jadi dengan itu kemampuan untuk membekal 20 gelen bagi setiap kenderaan tidak dapat dijalankan sebab di tiap-tiap stesyen barangkali menggunakan timbangrasa sendiri. Tetapi Kementerian ini akan mengkaji dan mengawasi permintaan dan bekalan dapat diselarasakan.

(Masa untuk Pertanyaan bagi Jawab Mulut telah cukup dan Jawapan bagi Pertanyaan No. 12 hingga 14 adalah diberi di bawah ini)

LAPANGANTERBANG SENAI

12. Tuan Yap Peng bertanya kepada Menteri Pengangkutan sama ada beliau ada rancangan untuk menjadikan Lapanganterbang Senai sebagai sebuah lapanganterbang antara-bangsa dan jika ya, bila dan jika tidak, mengapa.

Timbalan Menteri Pengangkutan (Tuan Mohd. Ali bin M. Shariff): Pertanyaan mulut yang mempunyai maksud yang sama dengan soalan ini telah dikemukakan oleh Yang Berhormat Tuan M. Mahalingam pada 22-12-78. Soalan ini telah saya jawab pada tarikh tersebut di Dewan yang mulia ini dan saya tidak hendak menambah apa-apa lagi kepadanya.

PENERBANGAN MAS-SIA

13. Tuan T. S. Gabriel minta Menteri Pengangkutan menyatakan:

- (a) mengapakah Kerajaan Singapura bercadang untuk mengurangkan bilangan penerbangan yang dibuat oleh MAS ke Republik tersebut sekiranya ketidakseimbangan dalam pendapatan di antara SIA dan MAS tidak diperbetulkan;
- (b) sebab-sebab bagi Kerajaan Singapura membangkitkan perkara ini setelah satu perjanjian terdahulunya dibuat di antara kedua-dua buah Kerajaan di mana MAS diberi 102 hak mendarat di Republik tersebut dan SIA diberi hak mendarat sebanyak 49 kali di Malaysia setiap minggu; dan
- (c) mengapakah Kerajaan Singapura enggan membaharui perjanjian yang ada sekarang.

Tan Sri V. Manickavasagam: Rundangan udara di antara Malaysia dengan Singapura telah diadakan sebanyak 6 kali. Perbekalan di dalam Perjanjian Udara di antara Malaysia dengan Singapura yang dibuat dalam tahun 1972 itu memberi peluang kepada kedua belah pihak memperolehi pendapatan yang setimpal. Pihak Singapura telah meminta Perjanjian dikaji semula dengan alasan bahawa Perjanjian tersebut tidak memberi seimbangan pendapatan kepada Syarikat Penerbangan Singapura. Mengikut pandangan Malaysia, perbezaan jumlah pendapatan di antara MAS dan SIA sekarang ini adalah disebabkan pihak Singapura tidak menggunakan dengan sepenuhnya hak-hak yang diperolehinya dalam Perjanjian itu, sedangkan MAS telah mengurangkan hampir kesemua hak-haknya.

Satu daripada hak-hak yang tidak digunakan oleh Syarikat Penerbangan Singapura ialah hak kebebasan terafik kelima iaitu

mengangkut penumpang-penumpang daripada K.L. ke tempat-tempat di Timur Tengah, Eropah dan Timur Jauh. Jikalau Singapura menggunakan hak-hak ini maka tidaklah berlaku perbezaan pendapatan seperti yang dinyatakan oleh Singapura itu.

Oleh kerana pihak Singapura bersetuju menyerah balik hak-hak kebebasan kelima yang tidak digunakannya itu, pihak Malaysia telah bersedia memberi hak-hak baru kepada Singapura iaitu pembukaan sektor P. Pinang-Singapura kepada SIA, dengan bertujuan membetulkan perseimbangan hak dan pendapatan bagi kedua-dua syarikat penerbangan itu.

PERPADUAN PELAJAR-PELAJAR DI UNIVERSITI-UNIVERSITI

14. Tuan Michael Wong Kuan Lee minta Menteri Pelajaran menyatakan:

- (a) langkah-langkah yang telah diambil atau yang akan diambil oleh Kementerianannya untuk menghapuskan prasangka kaum dan polarisasi antara mahasiswa-mahasiswa di universiti-universiti tempatan kita; dan
- (b) langkah-langkah yang sedang diambil untuk memperkukuhkan perpaduan antara murid-murid di sekolah-sekolah kita dan juga di antara pelajar-pelajar di kolej-kolej dan universiti-universiti kita.

Tuan Haji Salleh Jafaruddin:

- (i) Langkah-langkah yang telah dan sedang diambil oleh Kementerian saya dalam menghapuskan prasangka kaum dan memperkukuhkan perpaduan di kalangan pelajar-pelajar di universiti-universiti dan kolej-kolej tempatan adalah seperti berikut:

- (a) Para pelajar disediakan kemudahan kediaman di mana mereka boleh bergaul mesra antara satu sama lain tanpa mengira kaum serta juga mengujudkan persefahaman.
- (b) Para pelajar digalakkan mengadakan kegiatan-kegiatan sosial, sukan dan kebudayaan yang melibatkan semua kaum untuk melahirkan hubungan dan perasaan muhibbah.

- (c) Tidak membenarkan persatuan-persatuan atau kegiatan-kegiatan atau kegiatan-kegiatan yang bercorak perkauman.
- (d) Mengadakan kursus kenegaraan yang lebih menitikberatkan kepada soal-soal persamaan, tanpa memberi perhatian kepada perbezaan-perbezaan kaum.
- (ii) Di antara langkah-langkah yang diambil oleh Kementerian saya untuk memperkukuhkan perpaduan antara murid-murid di sekolah-sekolah kita pula ialah:
 - (a) Sekolah-sekolah mempunyai murid-murid yang terdiri dari berbagai kaum dan ini sudah tentu mencerminkan komposisi kaum yang ada di negara kita.
 - (b) Dasar pelajaran adalah dijalankan dengan tegas. Bahasa Malaysia telah dijadikan Bahasa pengantar di sekolah-sekolah yang dahulu dikenali sebagai Sekolah Rendah Jenis Kebangsaan Inggeris di samping di Sekolah Kebangsaan dan juga di sekolah-sekolah menengah. Penggunaan Bahasa Malaysia ini akan menjadi alat perpaduan di kalangan murid-murid.

RANG UNDANG-UNDANG

RANG UNDANG-UNDANG KANUN TANAH NEGARA (PINDAAN)

Bacaan Kali Yang Kedua dan Ketiga

3.43 ptg.

Menteri Kemajuan Tanah dan Kemajuan Wilayah (Tan Sri Dato' Haji Abdul Kadir bin Yusof): Tuan Yang di-Pertua, saya mohon mencadangkan iaitu Suatu Rang Undang-undang bagi meminda Seksyen 151 dan Seksyen 320 Akta Kanun Tanah Negara No. 56 Tahun 1965 di baca kali kedua sekarang.

Mengikut peruntukan Seksyen 151 (I) Kanun Tanah Negara, 1965 hanya bangunan-bangunan berbilang tingkat yang dibina di atas tanah hak milik Daftar (Registry Title) sahaja yang dibolehkan untuk dipecah

sempadan (sub-divide). Untuk tujuan rujukan, Seksyen 151 (I) Kanun Tanah Negara, 1965 itu dibacakan:

"151 (I) The proprietor of any alienated land held as one lot under Registry Title may, with the approval under this Chapter of the State Commissioners, sub-divide into parcels, each to be held by him under a separate subsidiary title".

Peruntukan ini tidak membolehkan bangunan berbilang tingkat yang dibina di atas Hakmilik Pejabat Tanah (Land Office Title) dipecah sempadan.

Di dalam keadaan yang terdapat sekarang, banyak tanah-tanah di dalam bandar-bandar besar di negara ini yang dimiliki dengan suratan hakmilik Pejabat Tanah. Tanah-tanah tersebut mempunyai potensi sebagai tapak-tapak untuk bangunan berbilang tingkat, misalnya rumah-rumah pangsa, "apartment" dan lain-lain yang boleh dijual kepada penghuni-penghuninya. Malahan banyak juga bangunan-bangunan berbilang tingkat yang telah sedia ada sekarang ini dibina di atas tanah-tanah hakmilik Pejabat Tanah. Memandangkan keadaan tersebut, adalah wajar Seksyen 151 (I) Kanun Tanah Negara, 1965 itu dipinda bagi membolehkan bangunan-bangunan berbilang tingkat yang dibina di atas tanah-tanah hakmilik Pejabat Tanah dipecah sempadan.

Untuk tujuan membolehkan bangunan berbilang tingkat yang dibina di atas tanah hakmilik Pejabat Tanah dipecah sempadan maka Seksyen 151 Kanun Tanah Negara adalah dipinda dengan memasukkan selepas sahaja perkataan-perkataan "Registry Title" dalam baris kedua Seksyen—kecil (1) perkataan "or Land Office Title". Seterusnya, borang 10C dalam Jadual Pertama Kanun Tanah Negara adalah juga dipinda dengan memotong perkataan "State" baris ketiga Borang itu.

Berkaitan dengan pindaan kepada Seksyen 151 Kanun Tanah Negara seperti yang dinyatakan tadi, maka adalah perlu juga dipinda takrif "Registrar" supaya memberi kepada Pemungut Hasil Tanah peranan Pendaftar dalam melaksanakan peruntukan-peruntukan Kanun Tanah Negara berhubung dengan hakmilik subsidiary bagi petak-petak dalam bangunan-bangunan berbilang tingkat yang telah dipecah sempadan. Untuk maskud

ini, takrif "Registrar" dalam Seksyen 5 Kanun Tanah Negara dipinda dengan memasukkan selepas sahaja perkataan-perkataan "Subsidiary title" dalam barisan ketiga perenggan (a) perkataan-perkataan "dependent on a Registry Title"; dan, memotong perkataan "or" dalam barisan kedua perenggan (b), dan seterusnya, memasukkan selepas sahaja perkataan "thereto" dalam barisan ketiga perenggan (b) perkataan-perkataan "or under subsidiary title dependent on a Land Office Title".

Pindaan-pindaan yang saya sebutkan ini adalah dipakai bagi Wilayah Persekutuan dan juga bagi Negeri-negeri Semenanjung Malaysia.

Tuan Yang di-Pertua, Fasal 4 meminda Seksyen 320 Kanun Tanah Negara.

Jumlah Hakim Privy Council dalam kes Registrar of Titles, Johore Baharu Lawan Temenggong Securities Ltd. and another (Privy Council Appeal No. 38/1975) telah membuat keputusan bahawa hutang cukai pendapatan (income tax) yang belum menjadi "judgement debt" tidak termasuk di dalam maksud perkataan "interests" di bawah Seksyen 320 (1) (b) Kanun Tanah Negara 1965. Berkaitan dengan keputusan tersebut maka Pendaftaran Hakmilik atau Pemungut Hasil Tanah tidak mempunyai kuasa di bawah Seksyen 320 Kanun Tanah Negara itu bagi memasukkan "Caveat" ke atas harta-harta tanah kepunyaan siputang tersebut bagi menentukan supaya hutang cukai pendapatannya itu dapat dituntut dan dibayar jelas kepada Kerajaan.

Keputusan Privy Council itu juga telah memberi kesan yang tidak baik kepada Kerajaan dan Negara. Ia melemahkan kedudukan Jabatan Hasil Dalam Negeri di dalam usahanya untuk menuntut hutang cukai pendapatan yang tidak di jelaskan itu. Di dalam kes ini, sebelum pihak Jabatan Hasil Dalam Negeri mendapat keputusan Mahkamah terhadap hutang cukai pendapatan yang ditanggung oleh Temenggong Securities Ltd. and Another" itu, semua harta-harta tanah Syarikat tersebut tidak boleh, di bawah Undang-undang tanah, dikenakan "Caveat". Apa yang berlaku sebelum mahkamah membuat keputusannya ialah pihak Syarikat tersebut telah menjual semua tanah-tanah kepunyaannya. Oleh itu

pihak Kerajaan tidak dapat berbuat apa-apa terhadap Syarikat tersebut oleh kerana pihak Syarikat itu tidak mempunyai apa-apa harta tanah bagi yang boleh dipegang oleh Kerajaan sebagai jaminan terhadap penyelesaian hutang cukai pendapatan itu. Di dalam kes ini Kerajaan telah rugi sebanyak lebih kurang \$7 juta ringgit. Kerajaan telah juga mengalami kerugian yang besar di dalam beberapa kes yang lain, antaranya ialah Mosbert Bhd. dan International Investment Company Bhd.

Cukai pendapatan adalah satu-satunya unsur kewangan negara bagi membiayai program-program pembangunan negara. Jika hutang cukai pendapatan yang tidak dijelaskan itu tidak dapat dituntut daripada harta-harta tanah siputang, ini bermakna pihak Kerajaan akan mengalami masalah besar dari segi kewangan untuk program dan projek-projek pembangunan negara yang akan datang.

Pembayar-pembayar cukai yang tinggal di luar negeri dan mempunyai ladang-ladang besar dalam negeri kita dan juga lombong bijih di negara ini juga boleh melarikan diri tanpa membayar cukai pendapatan dengan menjualkan tanah-tanah kepunyaan mereka itu. Jika ini berlaku, negara akan mengalami kerugian dan juga kesulitan yang besar. Oleh itu Kerajaan berfikir sangat wajar perkara ini disekat daripada berlaku. Ia boleh dilakukan dengan memasukkan satu perenggan baru (*ha*) selepas sahaja perenggan (b) Seksyen-kecil (1) di dalam Seksyen 320 Kanun Tanah Negara seperti berikut:

"(ba) for securing that the land will be available to satisfy the whole or part of any debt due to the Federation or the State Authority, whether such debt is secured or unsecured and whether or not judgement thereon has been obtained; or;

Peruntukan tambahan ini akan membolehkan Pendaftaran Hakmilik atau Pemungut Hasil Tanah negeri kita, mengikut mana yang berkenaan, memasukkan caveat Pendaftaran berkenaan dengan mana-mana tanah apabila juga didapatinya perlu atau mustahak untuk menjamin tanah itu dapat digunakan bagi menyelesaikan apa-apa hutang yang kena dibayar kepada Persekutuan atau Pihak Berkuasa Kerajaan Negeri.

Tuan Yang di-Pertua, saya mohon mencadangkan.

Setiausaha Parlimen Sains, Teknologi dan Alam Sekitar (Tuan Law Hieng Ding): Tuan Yang di-Pertua, saya mohon menyokong.

Tuan Yang di-Pertua: Ahli-ahli Yang Berhormat, masalah di hadapan Majlis ialah Rang Undang-undang bernama Suatu Akta untuk meminda Kanun Tanah Negara dibacakan kali yang kedua sekarang dan terbuka untuk dibahas.

3.52 ptg.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Tuan Yang di-Pertua, saya bangun adalah menyokong Rang Undang-undang ini.

Tuan Yang di-Pertua, di dalam negeri kita ini anih sekali oleh kerana ada National Land Code tetapi National Land Code digunakan untuk tiap-tiap negeri, tanah tiap-tiap negeri itu State yang berkuasa, Federal tidak berkuasa langsung. Satu negeri yang ada Perlembagaannya adalah sangat anih dan pada satu waktu nanti perkara ini mestilah diselesaikan. Jikalau tidak diselesaikan perkara ini macam-macam perkara akan terjadi. Apa yang terjadi, baru-baru ini saya dapat satu keping tanah hendak dijadikan (convert) daripada tanah pertanian (green belt) ke tanah perumahan (commercial). Dalam condition tanah itu menyatakan gerannya sampai bila-bila masa, sampai dunia kiamat, tetapi apa yang telah terjadi negeri yang tersebut ataupun Commissioner of Land ataupun EXCO dalam negeri itu telah mengambil keputusan hak asasi orang itu sudah habis kerana dijadikan tanah itu cuma boleh dileasekan selama 99 tahun. Kuasa Negeri pandai-pandai sahaja untuk menjadikan tanah itu untuk lease sungguhpun daripada mulanya bukanlah tanah lease tetapi title yang boleh dipakai sampai bila-bila. Ini satu daripada perkara yang saya katakan tadi, negeri kita anih sekali, undang-undang dibuat di Persekutuan, tetapi dipakai kepada negeri kadang-kadang Persekutuan tak tahu apa yang dibuat oleh Negeri-negeri itu.

Tuan Yang di-Pertua, banyak lagi yang kita boleh nampak di sini. Misalnya saya hendak menyentuh di sini di atas perkara mengikut Seksyen 151 Kanun Tanah Negara berkenaan dengan bangunan yang bertingkat-tingkat.

Negeri kita ini negeri yang baru hendak membangun. Pada zaman dahulu di Kuala Lumpur sekalipun ataupun di luar Kuala Lumpur, di Petaling Jaya, di Klang atau di Johor Bahru tidak nampak rumah yang bertingkat-tingkat, sampai 38 tingkat atau 40 tingkat. Kita tidak tahu apa hendak buat.

Di sini saya menyokong Rang Undang-undang ini oleh kerana dengan adanya pindaan kuasa-kuasa ini apa yang dikatakan rumah bertingkat-tingkat itu dijual, pada hari ini bukan ownernya, misalnya ada 40 tingkat, di dalam tingkat-tingkat itu berpetak-petak, dijual pula satu-satu petak. Ada yang dijual \$60,000, \$80,000 atau \$100,000 satu petak mengikut besar floor areanya. Dengan sebab itu bagaimana keadaannya tanah-tanah ini, Bangunan itu diletakkan misalnya dalam satu grant No. 32 Seksyen 5 di Kuala Lumpur. Tanah itu sekeping sahaja, kepunyaan satu syarikat, misalnya Syarikat Matahari. Syarikat Matahari yang mempunyai tanah itu tetapi yang membelinya, 40, 50 atau 100 orang kerana hendak mendapatkan petak-petak tadi. Boleh jadi di sebelah bawah bangunan itu, sebab bangunan letaknya di atas tanah, dia tidak di kayangan, oleh itu apabila diletakkan di atas tanah, ownership itu adalah pada Syarikat Matahari sahaja. Apabila dipecahkan nanti Syarikat Matahari akan mempunyai share yang besar, yang lain-lain sedikit. Cuma Syarikat Matahari & Co. mempunyai Lot 32 dengan agreementnya atau dengan apa sekalipun menyatakan, "Ini engkau punya". Tetapi pada hari ini oleh kerana complication telah berlaku oleh kerana perkara ini baru maka sebagaimana yang dikatakan oleh Yang Berhormat Menteri tadi kita terpaksa meminda Undang-undang ini. Tetapi jangan lupa lot-lot yang di atas tadi bukan berdiri di atas tanah tetapi bertingkat-tingkat. Kita mesti fikir bahawa bangunan itu tidak boleh berdiri di atas tanah tetapi di atas udara. Jadi apabila hendak membayar cukai, siapa yang akan membayar cukai. Ini mesti difikirkan. Cukai mesti dibayar oleh Syarikat Matahari. Bayaran cukai ini mesti dipukul-rata. Misalnya, cukainya \$30,000 setahun. Bayaran cukai ini mesti dibahagi-bahagikan rata keseluruhannya, daripada tingkat bawah sampai ke atas, tiap-tiap seorang mengikut luas kaki perseginya dibayar cukainya. Di sini juga bagi pihak Kementerian mesti memikirkan tingkat yang bawah adalah laris, semua orang hendak tingkat yang bawah.

Oleh kerana tingkat yang bawah itu senang beli-belah, buah bank dan segala-galanya di tingkat bawah. Oleh itu tingkat bawah sewanya mahal, kalau diseratakan sahaja cukainya, yang di atas murah sangat sewanya, orang tak hendak menyewa di atas. Salah satu daripadanya kalau Town Board membuat assessment, rumah itu tepi sungai, tepi longkang, rumah itu orang tak hendak sewa, oleh itu assessmentnya murah. Kalau bising di tepi jalan, habuk banyak, itu assessmentnya pun murah. Dengan sebab itu Pejabat Tanah ataupun Kementerian ataupun Rang Undang-undang ini mestilah betul-betul dibuat supaya jangan nanti orang yang di sebelah atas, satu daripadanya ialah api, kalau terbakar orang di atas dahulu hangus sebab fire fighter snorkelnya tidak sampai ke atas, tengok bagaimana telah jadi di Campbell Road, itu satu dengannya.

Sebab itu saya katakan tadi quit rentnya itu mestilah difikirkan supaya jangan mahal, hendaklah mengikut tingkatnya; tingkat yang pertama berapa quit rentnya, tingkat kedua berapa, tingkat ketiga berapa, tingkat keempat berapa sebab Kerajaan telah mengutip cukai yang mahal di sebelah bawah. Saya tak hendak nanti kalau yang punya Syarikat Matahari, maka dia boleh dikenakan cukai kepada orang-orang keseluruhannya, semua itu serupa sahaja. Jadi mestilah pihak Kerajaan atau Kementerian menengokkan supaya jangan terjadi perkara ini.

Tuan Yang di-Pertua, saya suka juga bercakap di sini berkenaan dengan tanah dalam Seksyen 320 ialah untuk membolehkan Pendaftar Hakmilik atau Pemungut Hasil Tanah, mengikut mana yang berkenaan, memasukkan caveat Pendaftar. Saya menyokong di atas perkara ini oleh kerana apa yang dikatakan oleh Yang Berhormat Menteri tadi banyak didapati orang cabut lari, apa yang dikatakan misalan-misalnya tadi, dapat lari daripada hasil cukai (income tax). Saya fikir jikalau ditengokkan, terutama sekali bagi perumahan, orang-orang yang membina rumah, kebanyakan syarikat-syarikat perumahan ini mendapat keuntungan. Apabila sudah dapat keuntungan-keuntungan ini tanahnya dicukai. Apabila ditukar syarat (convert) cukai tanah ini telah melambung naiknya daripada cukai tanah yang dikatakan tanah getah ataupun tanah padi. Dengan sebab itu saya sokong Rang Undang-undang ini dalam Seksyen 320 ini supaya pihak-pihak yang berkenaan me-

nengokkan, terutama sekali geran pihak pemaju ini supaya kita dapat security betul-betul, supaya jangan nanti apabila dia lari keluar negeri, terutama sekali boleh jadi orang luar, pemaju-pemaju luar, bila dia lari kita tak dapat buat apa-apa sebab kita tidak ada membuat satu treaty, misalnya di antara Amerika dengan kita yang boleh kita menangkap orang-orang kita di Amerika, orang-orang yang lari berbagai bangsa ke Amerika itu kita tidak dapat buat apa-apa. Kebanyakannya macam dia lari ke India, apabila dia sudah lari ke India, mengikut International Law, kalau ada Treaty of Extradiction ini kita boleh tangkap dia, kalau tak ada kita tidak boleh buat apa-apa kepadanya. Itu sebabnya saya sokong apa yang dikatakan oleh Yang Berhormat Menteri tadi, iaitu kita terpaksa meminda beberapa perkara ini.

Saya mengingatkan juga, Tuan Yang di-Pertua, di atas perkara tanah ini sebab ini umum, tanah ini bukan sahaja satu daripada Seksyen 320 ini. Perkara tanah ini saya ingat jikalau sekiranya dalam satu negeri macam Malaysia ini, tadi dikatakan oleh Yang Berhormat Menteri Undang-undang boleh dijalankan ke atas negeri-negeri di dalam Semenanjung Malaysia sahaja tetapi kalau saya tak salah tidak termasuk Sabah dan Sarawak. Ini satu perkara juga dalam satu negeri ini. Nanti Yang Berhormat Menteri boleh menjawab, adakah dalam Constitution Sabah dan Sarawak. Sabah dan Sarawak boleh mengubah dengan sendirinya berkenaan dengan Undang-undang ini. Dalam satu negeri Undang-undang berlainan, Sabah/Sarawak lain Undang-undang, kita lain Undang-undang, satu Perdana Menteri lain Undang-undang, ini perkara yang sangat anih. Perkara ini terpaksa dibincangkan supaya dapat diselaraskan. Saya juga tidak bersetuju kalau Selangor sahaja, atau Johor sahaja, atau Perak sahaja, ini adalah State juga sungguhpun kecil, jadi Sabah/Sarawak selalu terlepas. Saya ingat sebelum masuk Malaysia ini ada satu daripada agreement yang dibuat, itu saya tak tahu sebab saya tak baca pun agreement itu tetapi kalau ada agreement begini saya ingat mesti dikaji dari tahun ke tahun, tidak boleh begini, satu ibu, satu bapa, tetapi lain-lain perbuatannya. Ini yang dikatakan tak boleh, kita tak ada kuasa. Kalau misalnya Kerajaan Federal tidak berkuasa, Kerajaan

apa yang berkuasa lagi. Kalau begitu Sabah/ Sarawak menjadi sebuah independent state, autonomous state, kalau saya tidak melanggar Perlembagaan. Kalau menjadi autonomous State, negeri yang lain-lain juga pada hari akan datang kata, kami juga berkehendakkan jadi autonomous state macam mana Sabah dan Sarawak. Ini mesti difikirkan oleh pihak-pihak yang berkuasa di atas perkara ini.

Tuan Yang di-Pertua, bila kita berkehendakkan acquisition tanah diharap bila di-acquire tanah-tanah yang dipunyai atau hak orang Melayu (Malay Reservation) walaupun di Kuala Lumpur, sungguhpun Kuala Lumpur ini tidak ada tanah lagi, apabila diacquire tanah orang Melayu (acquisition of Malay Reservation) satu ekar misalnya mesti diganti satu ekar di dalam Kuala Lumpur juga. Ini kadang-kadang diacquire oleh Telekom, LLN, Pejabat-pejabat, misalnya tanah-tanah di Kampong Bahru atau lain-lain Malay Reservation tidak diganti langsung. Kalau tidak silap saya mengikut Undang-undang Tanah, jikalau diambil tanah Malay Reservation mesti diganti dengan tanah yang lain dijadikan Malay Reserve juga. Kebanyakannya tanah Malay Reserve ini, oleh kerana harganya

Tuan Yang di-Pertua: Ahli Yang Berhormat, Rang Undang-undang ini tidak membangkitkan mengenai Land Acquisition Act atau Malay Reservation, jadi tidak berkaitan. Saya minta jangan bangkitkan perkara ini.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Saya bercakap ini, oleh kerana Rang Undang-undang ini ada sedikit sebanyak bersangkutan dengan Rang Undang-undang Kanun Tanah Negara, sungguhpun Seksyen 151 dan juga Seksyen 320 tetapi Rang Undang-undang Kanun Tanah Negara ini bukan sahaja hendak dipinda hari ini juga, bukan dipinda ini sahaja tetapi akan dipinda banyak lagi, sebab Undang-undang Tanah ini adalah dibuat oleh penjajah dahulu, bukannya Kerajaan kita yang buat, tetapi penjajah yang membuatnya dahulu. Perkara ini mesti ditengokkan dari satu masa ke satu masa. Itulah sebabnya saya mengatakan tadi, saya masukkan Malay Reserve ini satu daripadanya sebab banyak perkara-perkara yang terpaksa kita pinda lagi. Misalnya dahulu terpaksa dipinda oleh kerana estate quit rent \$1 satu ekar setahun, hari ini terpaksa dipinda \$6

satu ekar satu tahun. Pada masa akan datang estet-estet besar ini mesti dipinda juga sampai \$30 satu ekar kerana hasil-hasil getah, harga tanah telah naik. Ini semua mesti dipinda, tidak boleh stagnant begitu sahaja, sedangkan \$1 ini sudah 30, 40, 60 tahun begitu sahaja. Oleh kerana soal Malay Reservation ini terlalu luas, saya rasa setakat itulah sahaja dan saya adalah menyokong Rang Undang-undang ini. Terima kasih.

4.12 ptg.

Tuan Kamarul Ariffin bin Mohd. Yassin: Tuan Yang di-Pertua, saya juga suka mengambil sedikit bahagian di dalam perbahasan terhadap Rang Undang-undang ini dan pada keseluruhannya, saya menyokong Rang Undang-undang ini.

Saya hanya hendak menyentuh Fasal 4 dalam Rang Undang-undang ini iaitu berkenaan pindaan kepada Seksyen 320, Kanun Tanah Negara. Sebab-sebab kenapa satu tambahan dibuat kepada Seksyen 320 (1) telah diterangkan oleh Yang Berhormat Menteri sebentar tadi dan saya mempunyai penuh simpati terhadap Kerajaan. Keputusan yang telah dibuat oleh Majlis Privy di London nampaknya telah jelas dan tiada cara lain bagi Kerajaan, melainkan meminda Kanun Tanah Negara ini supaya menentukan bahawa orang-orang yang hendak menipu itu tidak boleh lepas. Itulah sebabnya saya katakan, saya mempunyai penuh simpati, tetapi sebaliknya inginlah saya bercakap bagi pihak rakyat biasa yang mempunyai tanah yang mungkin tidak berdosa kerana kuasa yang diberi ini boleh dianggap luas. Ini terpulanglah kepada bijaksana pihak berkuasa, bukan sahaja daripada Pendaftar tetapi juga pihak-pihak Kerajaan yang hendak menggunakan kuasa ini.

Saya suka mengambil sedikit masa untuk mengemukakan pandangan rakyat biasa yang mempunyai tanah, kerana kalau tindakan dibuat oleh Registrar ataupun Pendaftar menggunakan caveat Pendaftar di bawah Seksyen 320 ini maka sudah tentu jikalau dengan pindaan baru yang ada ini beliau boleh mendaftar caveat dengan kehendak pihak berkuasa, seperti umpamanya Pemungut Cukai ataupun Collector of Inland Revenue.

Izinkan saya memberi satu contoh, kalaulah seseorang itu tidak membayar cukai, tidak kira berapa besar atau kecil dan pihak Inland Revenue ataupun Cukai Pendapatan mengetahui yang si anu-si anu itu mempunyai tanah dan serta-merta beliau memberikan notis kepada Registrar dan meminta Registrar membuatkan caveat, sudah tentu di bawah perenggan ini, Pendaftar tidak ada pilihan lain kecuali mengisikannya. Jadi peluang bagi seseorang itu untuk membantah belum timbul lagi. Betul, tuannya tanah itu boleh membantah membawa perkara ini kepada mahkamah selepas daripada didaftar caveat itu tetapi bagi kebanyakan orang ramai mungkin ini bukannya satu perkara yang lazim dibuatnya. Mungkin jikalau syarikat-syarikat besar ataupun orang-orang yang banyak harta yang agaknya boleh mampu menggunakan peguam-peguam, mungkin mereka bawa perkara ini ke Mahkamah mengikut Seksyen 321, Kanun Tanah Negara. Jadi, kita terpaksa membaca bila kita hendak menguatkuasakan perenggan baru seperti yang hendak diluluskan nanti, terpaksa kita membaca Seksyen 319, Seksyen 320 dan Seksyen 321, Kanun Tanah Negara. Inilah perkara yang saya runding sedikit. Sungguhpun pada umumnya itu memang baik untuk mempertahankan hak Kerajaan, itu di satu pihak, di satu pihak lain, inilah saya suka menyuarakan bagi pihak orang ramai, bagi pihak rakyat biasa yang mempunyai tanah, berhati-hatilah bila kita hendak menggunakan kuatkuasa yang baru ini.

Saya sedar di bawah peruntukan yang ada ini mungkin tidak lengkap seperti yang disebutkan oleh Yang Berhormat Menteri tadi yang mana peruntukan sekarang ini berbunyi—Seksyen 320 (1), ini dalam bahasa Inggeris, nampaknya tidak ada lagi dalam Bahasa Malaysia yang berbunyi:

“320 (1) Subject to sub-section (2) a register of caveat may be entered in respect of any land wherever such appears to the Registrar to be necessary or desirable:

(a) for protecting the interest of:

- (i) the Federation or the State authority, or
- (ii) any person who, in his opinion, is under the disability of minority, mental disorder or unsoundness of mind, or is shown to his satisfaction to be absent from the Federation; or

(b) by reason of some error appearing to him to have been made in the register or issued document of title to the land or any other instrument leading thereto.”

Di bawah Seksyen 321 (1) (b) “. for protecting the interest of the Federation or the State authority,” nampaknya tidak termasuk tuntutan seperti tuntutan yang dibuat oleh pihak Income Tax dan mungkin ada tuntutan-tuntutan lain seperti, umpamanya kalau seseorang itu tidak membayar balik scholarshipnya kepada Kerajaan Negeri, itu menjadi satu hutang. Bolehlah pihak Kerajaan Negeri mengenakan Registrar's caveat seperti ini, nampaknya boleh, kerana itu adalah satu tuntutan daripada Kerajaan dan di sini juga di bawah pindaan yang dicadangkan ini nampaknya tidak perlu mendapat keputusan mahkamah terlebih dahulu, kerana kalau kita baca pindaan yang hendak dimasukkan ini (ba) berbunyi:

“(ba) for securing that the land will be available to satisfy the whole or part of any debt due to the Federation or the State Authority, whether such debt is secured or unsecured and whether or not judgement thereon has been obtained; or”

Maknanya tidak perlu kita mendapat perintah mahkamah dahulu Registrar itu boleh buat caveat pendaftar di bawah pindaan yang baru ini.

Saya sedar bahawa mungkin ini satu jalan yang baik kepada Kerajaan tetapi saya minta supaya Yang Berhormat Menteri boleh mengarahkan supaya kita berhati-hati bila menjalankan tindakan di bawah perenggan baru ini. Kalau tidak mungkin banyak orang yang akan susah, banyak orang yang mempunyai tanah tetapi mungkin tidak mampu menggunakan peguam untuk membela bagi diri mereka, maka mungkin mereka susah.

Saya sedar Seksyen 321 ada membuat peruntukan yang mana Pendaftar mesti memberi notis kepada tuan tanah. Ini adalah satu cara selepas daripada dia membuat caveat tadi dia terpaksa memberi notis, tetapi mungkin apa yang berlaku oleh kerana kadang-kadang bila sesuatu penjualan tanah itu dibuat secara ikhlas, saya tidak langsung membela penjualan tanah secara hendak menipu—tidak langsung, Tuan Yang di-Pertua.

Saya memandangkan kepada penjualan yang dibuat secara ikhlas yang mana kadangkala berlaku apabila seseorang itu telah memeriksa di Pejabat Tanah didapati tidak ada apa-apa sekatan ataupun membuat search di Pejabat Tanah didapati tidak ada "encumbrance" sebelum sahaja dia hendak menandatangani tiba-tiba caveat daripada Registrar telah diletakkan. Mungkin di sini orang yang hendak membuat itu tidak tahu yang caveat itu telah dibuat.

Saya rasa kalau ada jalan yang boleh kita fikirkan patut kita beri kemudahan dengan secepatnya samada mengisytiharkan dalam surat akhbar selain daripada memberi notis kepada tuan tanah dengan secepat mungkin, kita cari satu jalan yang lain supaya orang yang tak berdosa itu tidak teraniaya. Sungguhpun tujuannya sebagaimana saya katakan tadi pindaan kepada Seksyen 320 ini adalah baik, tetapi berhati-hatilah. Dengan itu, Tuan Yang di-Pertua, saya sekali lagi menyatakan sokongan saya terhadap Rang Undang-undang ini. Terima kasih.

4.22 *ptg.*

Datuk Haji Ahmad bin Arshad: Tuan Yang di-Pertua, saya bangun turut memberi sokongan atas Rang Undang-undang yang ada di hadapan kita ini. Saya tidak berhajat hendak membuat hujah yang panjang, saya cuma hendak memberikan pandangan ucapan Yang Berhormat Menteri yang berkenaan baru sebentar tadi.

Yang pertama, Tuan Yang di-Pertua, kita berasa terkejut bahawa undang-undang tanah negara kita ini mempunyai kelemahan yang banyak sehingga hak rakyat negeri ini membuat satu percakapan sampai kepada Privy Council. Berikutan dengan itu kita telah rugi begitu banyak berhubung dengan income tax yang patut dikenakan kepada pihak yang berkenaan tadi. Kelemahan ini, Tuan Yang di-Pertua, saya mengharapkan supaya Kerajaan menyemak semula undang-undang tanah negara kita. Mungkin ini satu perkara kelemahan pada kita dan kita cari lagi kelemahan berhubung dengan tanah ini patut kita baiki, patut kita tambah dan Ahli-ahli kedua-dua Dewan ini sentiasa akan memberikan kelulusan demi kepentingan negara, rakyat dan hasil negara kita.

Saya cuma hendak minta penjelasan oleh sebab saya bukan pakar undang-undang, berhubung dengan seksyen 151 dalam kalimah ini yang meragukan saya iaitu bangunan-bangunan yang bertingkat-tingkat sebagai mana yang dikatakan oleh rakan sejawat saya tadi, saya cuma hendak minta penjelasan mereka yang dapat bilik-bilik di atas tingkat rumah itu adakah mereka itu berhak didaftarkan dan berhak mendapat Qualified Title untuk milik mereka? Kalau orang yang ada tanah sendiri tentulah dia berhak mempunyai geran, mempunyai hakmilik, tetapi kepada mereka yang dapat petak bangunan di atas tanah itu saya ragukan. Adakah mereka ini juga mendapat hakmilik petak itu sebagai milik tanah yang boleh dicagarkan atau digadai kepada pihak yang tertentu? Kalau sekiranya keadaan ini tak dapat dibuat maka akan menjadi satu keraguan juga kepada mereka yang memiliki petak-petak bangunan di atas rumah yang bertingkat itu.

Yang kedua, dalam masalah meminda Seksyen 320 ini saya hendak minta penjelasan daripada Menteri berkenaan adakah kuasa ini kelak akan dapat diselaraskan semua negeri dalam Semenanjung Malaysia ini termasuk Sabah dan Sarawak. Sekiranya Rang Undang-undang ini kita luluskan, tetapi pihak Kerajaan Negeri tidak mahu menguatkuasakan tidak ada ertinya juga, dan sepanjang masa juga bahawa perkara yang dikemukakan oleh Kerajaan Pusat berhubung dengan tanah ini memakan masa yang berlanjutan dan banyak masalah yang timbul. Jadi masalah ini juga saya ingin mendapat penjelasan daripada Menteri berkenaan.

Akhirnya, saya bangkitkan juga dalam masalah pemecahan tanah. Ini menjadi satu kesulitan kepada rakyat dalam negeri ini berhubung dengan tanah yang hendak digunakan untuk perumahan dan perkilangan. Dapatkah atau tidak Kementerian memikirkan pandangan saya supaya Kementerian ini mengadakan satu yunit khas untuk menyelesaikan penukaran tanah daripada pertanian kepada perumahan dan juga kepada perindustrian. Kalau diadakan satu yunit khas yang macam ini boleh ditumpukan pemecahan tanah ini samada peringkat Pusat dan juga peringkat Negeri. Dengan keadaan ini saya percaya memberikan kemudahan kepada

pihak Kementerian ini bila hendak menjalankan satu-satu projek berhubung dengan keadaan tanah. Tuan Yang di-Pertua, itulah sahaja pandangan saya dan saya memberikan sokongan atas Rang Undang-undang ini.

4.27 *ptg.*

Tan Sri Dato' Haji Abdul Kadir bin Yusof: Tuan Yang di-Pertua, terlebih dahulu saya mengucapkan terima kasih kepada ketiga-tiga Ahli Yang Berhormat yang telah memberikan teguran atas Rang Undang-undang yang telah saya bawaikan tadi.

Yang pertamanya teguran daripada Raja Datuk Nong Chik mengatakan kuatkuasa Undang-undang ini cuma untuk Semenanjung Malaysia sahaja dan tidak dapat dikuatkuasakan di Sabah dan Sarawak, dan keduanya berkenaan dengan undang-undang Kerajaan Persekutuan tak ada kuatkuasa atas tanah walaupun undang-undang diluluskan oleh Parlimen.

Sebenarnya semua perkara ini adalah termasuk dalam Perlembagaan negara kita ini. Negeri ini adalah digelar negeri Persekutuan atau Federation bukan Union. Jadi jauh bezanya satu negeri yang bersekutu yang asal masing-masing negeri yang independent (merdeka) menjadi Federation dengan satu kumpulan negeri yang bersatu hendak menjadi union macam Union of South Africa. Kalau Federation macam Kanada, Australia dan Persekutuan Tanah Melayu, kita adalah berlainan. Tiap-tiap negeri yang hendak bersatu yang asal masing-masing merdeka yang digelar persekutuan terlebih dahulu adalah membuat perjanjian antara pihak yang berkuasa dalam tiap-tiap negeri dan juga satu pihak yang hendak atau suka menyatukan jadi Persekutuan. Dalam tolak ansur perjanjian itu masing-masing ada berpegang atas perjanjian apa dia kuasa yang patut diberikan kepada Kerajaan Pusat dan apa dia yang patut dipegang oleh Kerajaan negeri masing-masing. Sekiranya persetujuan itu tidak tercapai, maka mustahil Persekutuan itu dapat dilaksanakan.

Misalnya masa kita menuntut kemerdekaan dahulu, ada setengah negeri tidak bersetuju atas sebilangan syarat-syarat yang dia hendak masuk Persekutuan. Maka terang dan nyata apa yang ada termaktub dalam Perlembagaan itu ialah tolak ansur di antara Kerajaan-kerajaan Negeri dan pihak berkuasa Kerajaan Pusat dan pihak berkuasa Kerajaan British yang menentukan apa dia kuasa-kuasa

yang patut dipegang oleh Kerajaan Negeri dan apa dia kuasa-kuasa yang patut diberikan kepada Kerajaan Persekutuan. Maka dengan persetujuan itulah kita dapat mengujudkan dan menubuhkan Persekutuan Malaysia. Maka satu syarat yang penting di dalam itu ialah tiap-tiap Kerajaan Negeri berkata. Tanah adalah kuasa Kerajaan Negeri. Kalau tidak, kita tidak akan masuk Persekutuan. Ini ada termaktub dalam Perlembagaan bahawa tanah adalah kuasa Kerajaan Negeri. Tetapi untuk menyelaraskan undang-undang tanah maka ada termaktub dalam Perlembagaan satu peruntukan mengatakan undang-undang tanah itu boleh dibuat oleh Parlimen melalui Majlis Tanah Negara (National Land Council) yang mana mengandungi tiap-tiap satu wakil Kerajaan Negeri dan sama banyak wakil daripada Kerajaan Persekutuan dan bila dapat persetujuan maka bolehlah diadakan satu undang-undang yang akan dibawa ke Parlimen.

Misalnya, bila kita membuat undang-undang Kanun Tanah Negara, kita luluskan melalui National Land Council. Jadi pindaan yang saya bawa ini telah diluluskan oleh National Land Council. Kalau tidak, tidak boleh dibawa, kalau tiada persetujuan daripada Kerajaan-kerajaan Negeri. Maka dengan ini tidak dapat apa yang dikehendaki oleh Yang Berhormat Raja Datuk Nong Chik. Kalau boleh, Kerajaan Persekutuan memang berkehendak sangat. Kiranya dapat persetujuan Kerajaan Negeri baru boleh. Selagi Kerajaan Negeri tidak bersetuju, walaupun satu daripadanya membangkang, tidak akan dapat dilaksanakan. Maka akan tinggal sebagaimana yang ada melainkan polisi-polisi sahaja yang kita putuskan dalam persidangan Majlis Tanah Negara (National Land Council). Maka terpaksa Kerajaan Persekutuan dan Kerajaan Negeri melaksanakan apa-apa yang diputuskan dalam Majlis itu.

Satu daripadanya ialah meminda undang-undang yang ada. Berkenaan dengan negeri Sabah dan Sarawak begitu juga. Kedua-dua negeri semasa hendak memasuki Malaysia ada syaratnya, dengan syarat mereka berkuasa berkenaan dengan tanah dan segala undang-undang tanahnya dia berkuasa dan dia tidak masuk menjadi ahli dalam Majlis Tanah Negara tetapi dia datang sebagai observer. Jikalau sekiranya menasabah baginya dia boleh pinda undang-undang tanah yang ada di negeri Sabah dan Sarawak. Misalnya di

sini yang dibangkitkan oleh Yang Berhormat Datuk Haji Ahmad bin Arshad tadi sekiranya undang-undang ini dapat dilaksanakan di Semenanjung Malaysia sahaja bermakna berkenaan dengan cukai pendapatan sekiranya hutang cukai berlaku di Sabah dan Sarawak, tidak dapat dijalankan caveat di sana melainkan Kerajaan pujiuk atau minta Kerajaan Negeri Sabah dan Sarawak meminda undang-undang tanah ini dimasukkan apa yang kita pinda pada hari ini untuk menyelamatkan, menolong Kerajaan Persekutuan supaya hutang itu dapat dibayar, tidak dijual tanah itu dan lari pula orang itu kemudian hari kelak. Itu sahaja satu cara yang dapat kita jalankan.

Perkara ini perkara prinsip dan termaktub dalam Perlembagaan dan tidak dapat diubah melainkan mendapat persetujuan daripada Kerajaan-kerajaan Negeri dan saya tidak percaya Kerajaan-kerajaan Negeri memberi persetujuan dan inilah katanya yang ada kuasa besar di tangan mereka itu. Dan perkara inilah yang berbangkit tiap-tiap kali dalam Dewan Negara dengan perlaksanaan undang-undang tanah kelewatan dan lain-lain susah saya hendak menjawabnya kerana ada yang memikirkan saya ini Menteri Tanah. Sebetulnya tiada kuasa, kuasa saya ialah sebagai Menteri Kemajuan Tanah dan Kemajuan Wilayah. Mana-mana tanah yang dikeluarkan oleh Kerajaan Negeri maka pihak saya ini bertanggungjawab memajukan tanah itu. Kuasa hendak mengeluarkan atau hendak memberi tanah kepada orang itu bukan ada pada saya. Banyak orang memohon tanah kepada saya kerana mereka fikir saya ini Menteri Tanah.

Berkenaan dengan rumah bertingkat-tingkat, sebenarnya Yang Berhormat Datuk Haji Ahmad bin Arshad ada menegur meminta penjelasan. Kita telah lama pinda Undang-undang itu dua tiga tahun dahulu memang sudah dipinda Undang-undang Kanun Tanah Negara membolehkan rumah bertingkat-tingkat atau rumah pangsa itu dijual dan dapat Q.T. dan sebagainya. Memang telah ada undang-undang, tinggal lagi undang-undang itu tidak mencukupi kerana tanah-tanah yang dikatakan dalam bandar iaitu tanah-tanah yang dikatakan Land Registry yang ada rumah bertingkat, tidak masuk. Inilah sebabnya yang kita pinda Kanun Tanah Negara. Memang ada title-title yang boleh dikeluarkan kepada mereka itu.

Saya hendak terangkan di sini rumah pangsa atau rumah bertingkat ini yang kita cadangkan itu telah juga ada satu undang-undang. Apakala rumah yang bertingkat itu dijual, ada kadang-kadang orang buat rumah bertingkat setinggi 40 tingkat tidak dijual, dia sendiri pegang dan menyewakan rumah itu. Ada yang dibuat untuk dijual semua sekali atau sebahagian daripadanya. Apabila tanah-tanah itu dijual maka dikehendaki, dalam undang-undang ada peruntukan, mesti mengadakan satu Management Corporation atau satu Syarikat Management yang menjaga segala perkara berkenaan dengan rumah bertingkat, mesti diadakan mengikut undang-undang dan sekiranya orang-orang yang membeli rumah-rumah bertingkat itu dan tuan tanah tidak mengadakan maka undang-undang ada menyatakan pihak yang berkuasa Pejabat Tanah atau Pegawai Daerah mesti pula mengadakan Management Corporation supaya menjalankannya dan memungut wang-wang itu daripada tiap-tiap tuan yang mempunyai rumah bertingkat-tingkat (flat) itu. Ini bagaimana dijalankan di negeri-negeri yang moden di sebelah Eropah dan Amerika sana.

Apabila geran asal disub-divide into strata title, apakala dibahagi-bahagi kepada title satu persatu tadi maka geran asal akan tidak ada lagi. Seperti yang dibangkitkan oleh Yang Berhormat Raja Datuk Nong Chik tiada lagi geran asal, tanah itu jadi common property. Harga petak yang diliputi oleh satu-satu strata title tadi bergantunglah kepada nilai share unit yang diuntukkan kepada pihak tertentu. Management Corporation akan menilaikan berapa seorang kena bayar kepada Corporation itu sama ada cukai belanja membersih, jaga (security), menjaga kawasan dan segala-galanya, seperti membaiki, mengecat pada peringkat yang atas sampai yang ke bawah maka di pihak masing-masing akan membayar kepada Corporation itu yang menjalankan hal itu. Tuan tanah yang asal tidak timbul. Semuanya yang ada strata title walaupun dia di tingkat 40 di atas itu ada hak atas tanah yang di bawah itu. Itu maknanya. Saya fikir perkara ini dapat saya terangkan dan jelaskan kepada semua.

Mengenai wang cukai, ada keterangan di sini saya dapat daripada pegawai saya iaitu untuk membayar wang-wang cukai tanah dan lain-lain dan juga cukai yang dibayar kepada Majlis Bandaran atau assessment

adalah diambil dari Management Fund yang dikumpul, dan tiap-tiap seorang tuan yang mempunyai geran strata title tadi masing-masing akan menyumbang kepada Fund itu mengikut nilai rumah bertingkat-tingkat sebagaimana dikatakan oleh Yang Berhormat Raja Datuk Nong Chik tadi, saya fikir menasabah kerana orang yang di bawah sekali sekiranya disewa adalah lebih daripada tingkat yang atas sekali dan saya percaya Management Corporation akan menentukan, mengadakan bayaran masing-masing itu mengikut nilai tiap-tiap satu flat.

Berkenaan dengan pandangan Yang Berhormat Raja Datuk Nong Chik yang menyebutkan bahawa pemaju perumahan kadang-kadang membiarkan tanah-tanah itu sub-divide dengan tidak dibayar hutang yang lebih tinggi disebabkan premium dan apakala ditukarkan geran rumah menjadi geran tanah bayaran cukai akan melambung naik. Maka pada biasa yang berjalan sekarang iaitu premium-premium itu sebelum dibenar untuk dibangunkan rumah, semuanya hendak dibayar dan juga cukai tanah yang telah diubah dan dinaikkan sangat tinggi itu, mestilah dibayar terlebih dahulu sebelum rumah itu dibina dan juga tiap-tiap tahun developer mesti membayar lebih dahulu dan ini saya fikir orang yang membeli tanah tidak akan menjadi mangsa membeli rumah, tiba-tiba didapati ada hutang-hutang tanah yang kita bimbangkan belum dapat dibayar oleh pemaju tadi.

Berkenaan dengan pengambilan tanah secara paksa (land acquisition) mengenai penggunaan awam (public use) pada tanah-tanah dalam Malay Reserve maka ada peruntukan dalam Perlembagaan mengatakan sekiranya sekian banyak ekar tanah Malay Reserve telah diambil oleh Kerajaan maka terpulang kepada Kerajaan Negeri untuk menggantikan sebanyak itu juga satu kawasan yang lain menjadikan Malay Reserve. Ini terpulanglah kepada Kerajaan Negeri masing-masing. Saya tahu ada Kerajaan-kerajaan Negeri yang membuat senarai beberapa tanah-tanah Malay Reserve yang telah diambil oleh Kerajaan dan dikumpulkan hingga sampai tiga empat tahun didapati sekian banyak ratus ekar maka direservakan satu kawasan lain tanah Kerajaan menjadikan Malay Reserve bagi gantinya, cuma harganya tidaklah sama, kerana kadang-kadang kalau dapat Malay Reserve itu misalnya di Kampung

Bahru diambil 2 ekar, kalau digantikan 2 ekar, 40 batu dari Kuala Lumpur ini harganya macam tidak ada 10% daripadanya, jadi itu terpulanglah kepada bijaksana Kerajaan Negeri itu. Saya sebagai Menteri Kemajuan Tanah dan Kemajuan Wilayah cuma dapat menasihatnya sahaja apa yang ditegur oleh Yang Berhormat Raja Datuk Nong Chik tadi.

Berkenaan dengan teguran Yang Berhormat Tuan Kamarul Ariffin mengenai dengan caveat di bawah Seksyen 321, saya suka menyatakan di sini memanglah apakala kita membuat sesuatu pindaan Undang-undang dan diberi kuasa khasnya kepada pegawai Kerajaan maka pihak Kerajaan atau Kementerian yang tertentu mesti mengawasi iaitu kuasa-kuasa itu jangan disalahgunakan dan juga supaya kuasa-kuasa itu hendaklah ditujukan semata-mata bagaimana yang dikehendaki oleh tujuan kita meminda Undang-undang ini. Dalam pindaan Seksyen 321 memanglah tujuan Kerajaan ini hendak menyelamatkan wang khasnya income tax yang kadang-kadang bermelion-melion ringgit dan tanah-tanah kita tahu, ada estet dan tanah-tanah dalam negeri kita yang dipunyai oleh orang luar. Kalau orang dalam Malaysia ini tidak bimbang tetapi orang luar negeri atau syarikat-syarikat luar negeri yang kita bimbang sebagaimana telah berlaku dua tiga kes yang menjualkan tanah itu dan kita tidak dapat menuntut bermelion-melion ringgit income tax yang dihutang oleh mereka itu. Inilah tujuan undang-undang ini bukan tujuan lain. Dan saya mengambil ingatan dan memberi arahan kepada pihak-pihak yang berkuasa khasnya Pegawai-pegawai Cukai Pendapatan, kalau boleh sebelum mengambil tindakan itu hendaklah berunding terlebih dahulu dengan pihak-pihak tertentu atau Kementerian saya atau Kementerian Kewangan sendiri sebelum mengambil tindakan, sebab sekiranya mereka itu menjalankan caveat yang tidak adil pada hutang yang kecil maka ini akan merosakkan nama baik Kerajaan dan ini saya percaya pihak Kementerian dan pihak Kerajaan akan mengambil tindakan atas mereka yang merosakkan nama baik Kerajaan dan menyalahgunakan kuasa bukan dengan tujuan membawa pindaan Rang Undang-undang dalam Dewan yang mulia ini.

Selama ini belum pernah lagi kita buat caveat-caveat atas tanah misalnya hutang-hutang cukai tanah, hutang-hutang yang kita

tanggung, anak-anak kita dalam perjanjian scholarship yang tidak dibayar, ini saya rasa tidak timbul. Yang kita akan ambil tindakan ialah caveat atas tanah-tanah mereka itu. Tujuan yang besar sekali ialah cukai pendapatan, kerana kalau kita sendiri misalnya Ahli Yang Berhormat esok dapat bonus sekalipun tidak akan dapat terima bonus itu, ditahan oleh Pegawai Cukai Pendapatan, sudah selesai semua sekali, barulah kita dapat menerima baki bonus itu, sampai begitu sekali. Maka dengan demikian patut dan wajar orang-orang yang ada harta tanah itu ditahan dari menjual tanahnya supaya hutang-hutang Kerajaan dibayar balik. Kadang-kadang bagi pihak kita, misalnya, kalau pegawai-pegawai Kerajaan telah mati walau anaknya menderita sekalipun bonusnya tidak dapat dibayar melainkan telah diselesaikan lebih dahulu Cukai Pendapatan yang ada baki padanya.

Tuan Yang di-Pertua, saya fikir had itulah sahaja yang dapat saya jawab dan jelaskan dan saya mengucapkan sekali lagi terima kasih kepada semua Ahli-ahli Yang Berhormat yang memberi teguran yang membina.

Tuan Yang di-Pertua: Ahli-ahli Yang Berhormat, sekarang saya kemukakan masalah kepada Majlis bagi diputuskan, bahawa Rang Undang-undang ini dibacakan kali yang kedua sekarang.

Usul dikemuka bagi diputuskan, dan disetujukan.

Rang Undang-undang dibacakan kali yang kedua dan diserahkan kepada Dewan sebagai Jawatankuasa.

Dewan bersidang sebagai Jawatankuasa.

Rang Undang-undang ditimbang dalam Jawatankuasa.

(Tuan Yang di-Pertua *mempengerusikan Jawatankuasa*)

Fasal 1 hingga 6 diperintahkan menjadi sebahagian daripada Rang Undang-undang.

Pendahuluan diperintahkan menjadi sebahagian daripada Rang Undang-undang.

Rang Undang-undang dilaporkan dengan tidak ada pindaan: dibacakan kali yang ketiga dan diluluskan.

Tuan Yang di-Pertua: Ahli-ahli Yang Berhormat, mesyuarat ditempohkan selama 15 minit.

Persidangan ditempohkan pada pukul 4.50 petang.

Persidangan disambung semula pada pukul 5.12 petang.

(Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua *mempengerusikan Mesyuarat*)

RANG UNDANG-UNDANG LEMBAGA KEMAJUAN TRENGGANU TENGAH (PINDAAN)

Bacaan Kali Yang Kedua dan Ketiga

5.12 ptg.

Tan Sri Dato' Haji Abdul Kadir bin Yusof: Tuan Yang di-Pertua, saya mohon mencadangkan iaitu suatu Rang Undang-undang bagi meminda Seksyen 5 Akta Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah 1973 dibacakan kali kedua sekarang.

Rang Undang-undang ini bertujuan meminda Akta Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah 1973 untuk menambah bilangan wakil Kerajaan Persekutuan dan wakil Kerajaan Negeri dalam Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah masing-masing dari dua kepada tiga, dan untuk menambah korum Lembaga dari tiga kepada empat.

Semenjak tertubuhnya Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah tugas dan tanggungjawabnya telah bertambah dan berbagai-bagai aktiviti dan projek telah dijalankan. Pertambahan tanggungjawab ini dapat dilihat dari dua segi iaitu penambahan kakitangan daripada 40 orang pada tahun 1973 kepada 167 orang pada tahun 1978 dan penambahan peruntukan belanja mengurus dan pembangunan. Pada tahun 1974 peruntukan belanja mengurus ialah \$560,680.00 dan pada tahun 1978 ialah sebanyak \$2,724,410.00. Sementara peruntukan Pembangunan pula pada tahun 1975 ialah \$5,302,820.00 tetapi pada tahun 1978 telah bertambah menjadi \$11,290,000.00.

Selaras dengan penambahan tugas dan tanggungjawab ini, maka adalah wajar bilangan Ahli-ahli Lembaga ditambah untuk menasihati dan mengawal aktiviti Lembaga dan anak-anak Lembaga. Adalah dicadangkan ditambah dua orang ahli iaitu satu wakil Kerajaan Persekutuan dan satu wakil Kerajaan Negeri menjadikan jumlah kesemuanya 3 wakil Kerajaan Persekutuan dan

3 wakil Kerajaan Negeri. Dengan penambahan ahli ini maka jumlah ahli-ahli Lembaga menjadi lapan iaitu selaras dengan bilangan Ahli-ahli Lembaga Pembangunan Wilayah yang lain dalam negeri kita.

Tuan Yang di-Pertua, saya mohon mencadangkan.

Dato' Haji Mohamed bin Nasir: Tuan Yang di-Pertua, saya mohon menyokong.

5.15 ptg.

Datuk Haji Ahmad bin Arshad: Tuan Yang di-Pertua, saya bangun memberi sokongan atas Rang Undang-undang yang ada di hadapan kita ini bagi meminda Seksyen 5 Akta Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah Tahun 1973. Bagaimana telah dinyatakan oleh Yang Berhormat Menteri Kemajuan Tanah dan Kemajuan Wilayah waktu mengemukakan Rang Undang-undang pindaan ini, gemar saya menarik dua perhatian yang ada kaitan dengan pindaan ini. Dengan penambahan wakil Kerajaan Negeri dari 2 kepada 3 dan demikian juga Kerajaan Persekutuan, maka satu perkara yang patut difikirkan oleh Lembaga ini memusatkan kegiatan Lembaga ini pada masa yang akan datang dan juga patut memikirkan serta menimbangkan kesulitan-kesulitan yang dihadapi oleh rakyat Trengganu yang ada kaitan dengan Lembaga ini.

Pertama sekali beribu-ribu penduduk rakyat Trengganu golongan Petani telah memohon tanah di kawasan ini untuk bertani tetapi dengan adanya kawasan tanah yang dipohon itu termasuk dalam kawasan KETENGAH permohonan mereka ditolak. Saya merasa bahawa perkara ini patut boleh dirundingkan dengan adanya 2 lagi wakil daripada Kerajaan Pusat dan Negeri dalam Lembaga untuk memberikan peluang kepada mereka ini, sekurang-kurangnya dapatlah kita menyampaikan hasrat mereka yang tujuannya mengusahakan tanah yang dipohon itu untuk bertani. Katalah kawasan ini bila masuk dalam kawasan KETENGAH tidak boleh dibuat cara perseorangan. Wakil-wakil Lembaga ini daripada Kerajaan Negeri atau Kerajaan Pusat patut memikirkan selain daripada projek yang telah kita buat, FELCRA, FELDA dan RISDA, Lembaga ini boleh memberi tanah kepada orang-orang Trengganu ini melalui syarikat kerjasama tanah dan tanah itu boleh diusahakan melalui menggunakan syarikat kerjasama itu. Maka

dengan ini saya fikir kalau dapat ditimbang akan akan merasa puas hati dan Lembaga ini akan disanjung tinggi oleh rakyat Trengganu khususnya. Dengan adanya Lembaga FELCRA, FELDA, RISDA hanya terbatas mereka yang berhak umur yang boleh masuk agensi-agensi ini, tetapi bagi mereka yang tidak ada syarat-syarat yang tertentu akan ketinggalan. Dengan adanya dipertimbangkan atas apa yang saya katakan akan menyeluruh merasa kemajuan nikmat tanah di dalam kawasan ini untuk rakyat negeri Trengganu.

Yang kedua, kalau tak boleh juga difikirkan bahawa mereka ini menubuhkan syarikat kerjasama peladang yang diberi nasihat oleh KETENGAH ini, apa salahnya kawasan-kawasan tanah yang mereka memohon ini dijadikan kawasan FELCRA. Bila dijadikan kawasan FELCRA berikan kemudahan keutamaan kepada orang-orang yang telah memajukan permohonan ini sebelum daripada KETENGAH ini mengambil tempat itu oleh sebab kelambatan proses permohonan hingga kawasan-kawasan itu termasuk dalam kawasan KETENGAH. Alangkah hampunya kepada petani kita ini kalau kita tolak permohonan mereka. Lembaga yang bijaksana boleh memikirkan atas dua pandangan yang telah saya katakan.

Tuan Yang di-Pertua, bila hendak menggiatkan aktiviti Lembaga ini samada ada ibu Lembaga atau anak Lembaga, beberapa perkara yang patut difikirkan bahawa lambat pelaksanaan projek-projek yang hendak dibuat di kawasan ini dengan sebab kontrek-kontrek yang telah kita tawarkan berjaya tetapi tidak dapat menyempurnakan kerja-kerjanya mengikut jadual dengan sebab tidak ada buruh-buruh yang hendak bekerja. Dengan keadaan ini kalau kita biarkan keadaan begini tidak dicampur oleh Lembaga ini memberikan usaha nasihatnya akan selama itulah tertinggal projek ini dalam kelambatan.

Saya katakan begitu sebab di negeri Trengganu, bukan saya wakil negeri Trengganu tetapi saya Ahli Dewan Negara, saya berhak mengatakan atas apa yang saya fikir patut supaya rancangan ini dapat dilaksanakan mengikut jadual. Dengan tak adanya buruh-buruh kasar atau buruh separuh mahir yang hendak mengusahakan projek-projek yang telah ditentukan oleh Lembaga ini maka satu kesulitan besar, kadangkala kontrek-kontrek yang mengambil usaha di tempat ini meninggalkan

tempat ini, lari dengan sebab tak ada buruh-buruh atau kalau ada buruh di Trengganu itu bayarannya lebih mahal. Dengan keadaan-keadaan tendernya yang akan dikeluarkan kelak kepada projek-projek dalam kawasan ini akan bertambah tinggi, bila bertambah tinggi, perbelanjaan dalam melancarkan pelaksanaan KETENGAH ini akan memakan belanja yang besar. Oleh itu kalau setengah-setengah pemborong itu telah mengambil pekerja-pekerja buruh daripada orang-orang di selatan Thailand, tiba-tiba kita dapat tahu kita perangkap dia dalam rumah-rumah panjang kontrek itu, mereka tidak ada mempunyai pas kerja. Mengikut Undang-undang dalam negeri ini kita ambil tindakan, bawa mereka ke mahkamah dan hantar mereka balik ke selatan Thailand. Apa salahnya Thailand dengan Malaysia ini negeri jiran, negeri ASEAN, kita tawarkan kerja melalui Undang-undang kepada buruh-buruh di selatan Thailand itu supaya bekerja dengan kontrek-kontrek yang hendak mengusahakan KETENGAH. Kalau kita boleh mengambil buruh kerana menuai padi di Kedah pada musim menuai kenapa kita tidak boleh mengambil buruh-buruh daripada Petani itu untuk bekerja dengan kontrek-kontrek yang hendak mengusahakan projek KETENGAH ini.

Itulah sahaja, Tuan Yang di-Pertua, pandangan saya waktu menyokong penuh Rang Undang-undang Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah (Pindaan) yang dikehendaki oleh Yang Berhormat Menteri.

5.23 ptg.

Dato' Haji Ibrahim bin Haji Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, saya menyokong penuh Bil ini, bukan sahaja Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah tetapi juga kedua-dua Bil lagi, iaitu Lembaga Kemajuan Pahang Tenggara dan Lembaga Kemajuan Johor Tenggara.

Apa yang akan dikemukakan oleh Yang Berhormat Menteri itu saya sokong penuh tetapi saya merayu satu sahaja, bagi pihak Dewan Negara ini. Kita tahu sudah begitu lama berjalan ketiga-tiga Lembaga ini, tetapi kami tidak dapat report, seperti biasa kami dapat report, tetapi hingga hari ini saya belum pernah mendapat report, samada Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah, Lembaga Kemajuan Pahang Tenggara dan juga Lembaga Kemajuan Johor Tenggara.

Sekian, Tuan Yang di-Pertua, saya sokong ketiga-tiga Bil ini sekali.

5.24 ptg.

Raja Datuk Nong Chik bin Raja Ishak: Tuan Yang di-Pertua, saya adalah menyokong Rang Undang-undang ini.

Tadi Yang Berhormat Datuk Haji Ahmad bin Arshad ada mengatakan kalau ada tanah ini di Trengganu, maknanya orang KETENGAH sahajalah mesti diberi keistimewaan. Saya ingat perkara ini tidak boleh jadi kerana orang-orang yang di Selangor, di Pulau Pinang, kita tahu orang yang di Pulau Pinang kita tengok orang-orang Melayu—Bumiputra, hidupnya bagaimana, tanah tak ada, dijajah oleh Inggeris beratus tahun. Macam mana kita nampak bumiputra di Singapura, sekeping tanah pun takkan ada. Dengan sebab itu, kalau dihakistimewakan untuk orang-orang Trengganu saya ingat rancangan tanah ini akan gagal nanti. Dengan sebab itu, rancangan tanah ini mestilah dibebaskan kepada orang-orang yang sesuai untuk mendudukinya, orang-orang yang tidak bertanah betul-betul, orang yang hendak bekerja.

Kalau ada rancangan-rancangan tanah begini, saya tak peduli di sini hendak ditambah Lembaganya, biarpun 5-6 Lembaga ditambah, itu tak menjadi hal, saya bersetuju, lebih banyak barangkali lebih baik atau lebih buruk, itu kita tidak tahu tetapi berapa ditambah. Kalau Kerajaan ingatkan 10 baik, 10lah tetapi cadangan saya rancangan-rancangan begini kita berkehendak sesudah ditanam, misalnya kelapa sawit, kelapa bali, daripada pokok kelapa bali itu ditanam sampai ke faktorinya, itu kepunyaan peserta-peserta di dalam rancangan, bukannya nanti mereka punya 10 ekar tetapi kilang itu dipunyai oleh orang lain yang mana kilang itu mendapat keuntungan yang besar. Kita bekerja di dalam tanah 10 ekar, kita masuk ke sana daripada susah sekali, serba-serbi susah, tahulah pioneer yang masuk ke sana, rumah belum berapa siap, air belum berapa elok, jalan belum berapa elok, tetapi sampai berbuah pokok itu kilang terdiri, kemudian kilang itu bukannya peserta yang punya, itu misalnya FELDA yang punya, Kerajaan yang punya. Kalau Kerajaan yang punya bagaimana rakyatnya, bukan Kerajaan itu

hendak buat duit lagi ataupun Kerajaan hendak kaya lagi tetapi mestilah peserta itu dikayakan.

Saya harap kepada Kerajaan jikalau membuat rancangan-rancangan begini mestilah kilang itu juga bermuafakat dengan sekalian peserta-peserta dalam rancangan itu, sekarang kita hendak mendirikan kilang, pendapatan tuan begini gayanya dipotong berapa banyak. Daripada keuntungan-keuntungan kilang itu bolehlah dipotong sedikit sebanyak ataupun 10 tahun tidak usah ambil untung langsung oleh peserta-peserta daripada kilang ini.

Sekarang ada Bank Bumiputra, bank-bank lain pun ada boleh menolong Bumiputra, samada Bumiputra atau tidak dalam rancangan itu sebab hendak meninggikan taraf hidup. Jadi yang senang sahaja security jual 30,000 ekar. Diletakkan 30,000 ekar, ini securitynya, masing-masing tandatangan mengatakan tanah ini menjadi security untuk mendirikan kilang di dalam rancangan itu. Misalnya harga satu kilang kelapa sawit \$15 juta, bukan untuk memproses crude oil sebab kalau kita memproses crude oil sahaja nanti keuntungan itu orang-orang lain dapat juga. Bukan maknanya lepas proses crude oil kita hendak buat sabun, edible oil, bahan-bahan yang lain seperti butter, margarine dan lain-lain tetapi tujuan saya iaitu daripada crude oil ini diproses sampaikan menjadi edible oil di dalam kilang itu, ataupun dikumpulkan 3-4 rancangan diletakkan menjadi satu, baik-pun rancangan itu joint-venture dengan apa negeri pun tak menjadi hal, bangsa apapun tak apa, joint-venturenya bukan di antara FELDA tetapi di antara peserta-peserta rancangan dengan joint-venture yang datang dari luar itu yang dikehendaki. Itu yang dikehendaki oleh kerana Kerajaan hendak meninggikan taraf hidup rakyat.

Saya percaya untuk meninggikan taraf hidup rakyat maka ini adalah mustahak oleh kerana daripada tanah yang sampai ke faktorinya. Ini adalah cadangan saya, mudah-mudahan Kerajaan dapat menimbangkan rancangan ini jikalau sekiranya baik untuk rakyat, kalau Kerajaan betul-betul hendak meninggikan taraf hidup rakyat. Tetapi jikalau Kerajaan hendak memikirkan apa-apa buat untuk menolong, sebab seorang sudah mendapat 10 ekar, apa gunanya semua ini dan jika Kerajaan memikirkan untuk menjadikan rakyat itu sebagai industrialist rakyat

dalam kawasan itu supaya masing-masing ada syer, ada kilangnya sendiri, di dalam tanah itu ada kilang, jika mereka pada satu masa yang akan datang menjadi industrialists yang kecil, ada saham-saham mereka; dan Kerajaan tidak payahlah membeli saham di luar lagi, Kerajaan kita tidak payah membeli saham-saham di luar lagi mereka boleh contend dengan saham-saham yang didapatinya daripada kilang memproses ini.

Tuan Yang di-Pertua, pada hari ini, minyak kelapa sawit cuma 5% sahaja keluaran dunia daripada minyak-minyak yang lain, cuma 5% sahaja daripada kelapa sawit, bermakna kita boleh mengeluarkan minyak ini lebih banyak lagi, kalau misalnya sampai 20% pun boleh lagi dunia membelinya. Dengan sebab itu saya cadangkan pada masa yang akan datang, jikalau ada joint-venture untuk membuat kilang-kilang ini, maka mestilah diberi; kalau tidak, dengan titik-peluh rakyat yang bekerja bertungkus lumus di dalam rancangan itu, mereka cuma dapat memetik buahnya kemudian hantar kepada faktori sahaja. Jadi, kita berkehendakan keseluruhan memproses itu sampai mempunyai kilang.

5.33 ptg.

Tuan Haji Mahmoud Salim bin Mohamad: Tuan Yang di-Pertua, saya juga bangun menyokong Rang Undang-undang (Pindaan) yang dibentangkan di hadapan kita sekarang, iaitu Rang Undang-undang Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah.

Sebagaimana yang dikatakan tadi, selaras dengan ini maka ada dua undang-undang lagi yang bersamaan dengan Rang Undang-undang Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah, iaitu Lembaga Kemajuan Pahang Tenggara dan Lembaga Kemajuan Johor Tenggara.

Saya nampak ketiga-tiga undang-undang yang dibentangkan di Dewan yang mulia ini adalah bertujuan sama sahaja iaitu bagi meminda dan menambahkan ahli-ahli Lembaga di dalamnya. Perkara yang seumpama ini adalah satu perkara yang baik daripada kecil menjadi besar dan daripada kurang maju bertambah maju lagi. Ini adalah menjadi impian saya, dan juga Ahli-ahli Dewan ini, saya percaya, memang menyokong perkara-perkara yang seumpama ini.

Sebagaimana yang kita tahu, tujuan diadakan Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah ataupun Lembaga Kemajuan Pahang Tenggara dan Lembaga Kemajuan Johor Tenggara ini ialah untuk membuka tanah-tanah hutan di kawasan masing-masing untuk dimajukan. Maka kepada negeri Trengganu, Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah tujuannya ialah untuk memajukan kawasan-kawasan hutan di kawasan ini ialah supaya tanah-tanah di situ dapat dimaju dan diberikan kepada rakyat yang miskin, khasnya kepada kaum-kaum nelayan yang banyak tidak mempunyai tanah di dalam negeri Trengganu. Maka dengan sebab itulah satu daripada usaha Kerajaan Trengganu dengan persetujuan Kerajaan Pusat ialah membuka kawasan tanah yang dinamakan Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah. Tetapi saya sebagai seorang Ahli Dewan ini sukaiah memberi ingat bahawa sesungguhnya tujuan yang baik ini kadang-kadang, kalau dengan timbangan yang kurang teliti, perkara-perkara ini boleh membawa akibat yang tidak baik.

Saya kata begitu, kerana kebanyakan di antara Lembaga-lembaga Kemajuan yang sekarang ini nampaknya berlumba-lumba hendak membukakan tanah secepat mungkin yang dapat supaya mendapat kemajuan yang pesat di dalam kawasan masing-masing tetapi janganlah kita lupa bahawa sesungguhnya pembangunan negeri kita, lebih-lebih lagi di dalam segi pelajaran, sangatlah tidak begitu pesat, sangatlah lambat, lebih-lebih lagi di kalangan orang-orang di luarbandar. Jadi tujuan-tujuan yang baik yang dianjurkan oleh Kerajaan ini kadang-kadang tidak dapat difahami, tidak dapat dimengerti dengan sebenarnya oleh orang-orang yang di luarbandar.

Misalnya, saya katakan seumpamanya pemindahan nelayan-nelayan daripada tepi pantai ke Trengganu Tengah. Nelayan-nelayan itu kalau tidak diberi fahaman betul-betul kepada mereka, barangkali susah mereka itu hendak meninggalkan tempat kediaman mereka untuk pergi di Trengganu Tengah yang baru dibuka di situ. Maka pada akhirnya, kalau sekiranya Kerajaan kita terlampau pesat membuka tanah-tanah di situ, mendirikan rumah-rumah dan sebagainya, kalau sekiranya pelawaan itu tidak disambut oleh kaum nelayan, sudah tentulah rumah-rumah itu akan diberi kepada mereka yang lain. Maka

pada akhirnya tujuan yang asal, iaitu mahu membela kepentingan kaum nelayan, akan tinggal terbengkalai begitu sahaja. Sebab itulah pada pendapat saya di dalam merencana kemajuan seumpama Trengganu Tengah ataupun Pahang Tenggara, Johor Tenggara ini maka yang lebih patut dititikberatkan kepada kemajuan untuk rakyat miskin itu, adakah mereka itu tercapai pada akal mereka itu untuk mengikuti kemajuan-kemajuan yang lebih.

Saya tidak hendak di dalam kemajuan ini maka pihak Kerajaan akan memberikan tanah-tanah yang luas kepada syarikat-syarikat ataupun kepada badan-badan swasta yang besar untuk mendirikan kilang-kilang yang bermacam-macam, kerana kalau didirikan begitu bukan tidak menguntungkan negara, tetapi ini tidak menguntungkan kepada rakyat miskin yang tujuan kawasan ini didirikan.

Maksud saya kalau sekiranya kawasan ini hendak dibuka dengan pesatnya, biarlah faedahnya itu didapati oleh rakyat yang miskin tadi. Saya memuji benar, saya bersetuju benar, menyokong benar kalau sekiranya kawasan-kawasan tanah di sini diambilalih oleh FELDA. FELDA akan membuka tanah seberapa banyak yang boleh, menanam, samada kelapa sawit, samada getah dan sebagainya dan diberi tanah itu kepada rakyat yang miskin. Dengan FELDA membuka tanah di sini maka rakyat miskin yang menjadi peserta itu akan mendapat hak di situ, dan nampaknya rancangan FELDA yang akhir sekali hendak menjadikan peserta-peserta itu ahli syer. Ini adalah satu langkah yang baik yang saya fikir inilah yang sebaik-baiknya, kerana setahu saya macam di dalam Trengganu Tengah, selain daripada tanaman kelapa sawit, selain daripada getah, maka telah diberi juga kepada syarikat-syarikat untuk menanam sago dan sebagainya. Jadi, kalau sekiranya diberi kepada syarikat-syarikat maka syarikat itu sahajalah yang beruntung dan orang-orang yang pergi bekerja di situ hanyalah menjadi buruh sahaja, walaupun buruh-buruh ini diberikan rumah, tetapi kedudukan mereka itu di dalam Trengganu Tengah ataupun di dalam Johor Tenggara dan sebagainya adalah sebagai buruh, bukan sebagai tuan yang empunya, berlainan sekali kalau sekiranya dengan jalan FELDA; apakala FELDA mengambilalih di situ maka peserta-peserta

yang datang itu bukannya mereka itu bersifat buruh, tetapi mereka itu adalah buruh serta tuan yang empunya. Lama kelamaan mereka itu akan menjadi orang yang senang dan orang yang mempunyai hak di dalam kawasan itu sendiri. Jadi, itulah sebabnya saya katakan apakala undang-undang ini hendak dipinda untuk menambah lagi Ahli Lembaga daripada sedikit kepada banyak, itu saya menyokong.

Saya harap Ahli-ahli Lembaga ini memikirkan tujuan yang utama diadakan Rancangan Lembaga Trengganu Tengah ataupun Pahang Tenggara, Johor Tenggara dan sebagainya iaitu untuk mementingkan rakyat miskin dan rakyat kita yang tidak ada mempunyai tanah. Sekarang rakyat tidak ada peluang lagi untuk meminta tanah secara perseorangan, kerana sekarang telah ditetapkan tidak ada lagi diberikan kepada orang perseorangan, melainkan dengan menerusi badan-badan seumpama FELDA dan sebagainya. Maka sekarang ini nampaknya FELDA sahajalah yang boleh membantu dan yang boleh membela nasib rakyat miskin di dalam negara ini.

Tuan Yang di-Pertua, walaupun kita sekarang ini membuka kawasan hutan dengan pesatnya, tetapi ada juga perkara yang mendatangkan kerugian iaitu negara kita ini termasyhur mempunyai pokok-pokok seumpama rotan dan sebagainya dengan banyak, tetapi dengan pembukaan yang tersebut itu maka pokok-pokok itu dengan sendirinya akan hapus dan tidak ada lagi pada masa yang akan datang untuk orang-orang Melayu kita ataupun orang-orang di luarbandar akan menikmati mencari rotan dan sebagainya. Di dalam kawasan Trengganu Tengah ini juga penuh dengan kawasan bijih. Oleh kerana kawasan ini letaknya di Trengganu Tengah tidak ada lagi peluang bagi anak negeri, orang Melayu dan lain-lain untuk meneroka ataupun prospect kawasan-kawasan bijih di situ kerana telah menjadi hak Trengganu Tengah. Inipun satu kerugian. Tetapi pada saya tidaklah mengapa walaupun kerugian di situ, tetapi dalam membahagikan rezeki di Trengganu Tengah ini hendaklah diraikan kepada rakyat miskin, khasnya kepada kaum nelayan yang berselerak di seluruh negeri Trengganu daripada Kemaman sampai ke Besut. Mereka itu sangat-sangat berhajat

kepada tanah, mereka itu daripada semasa ke semasa beranak cucu dan bercicit dan sebagainya, mereka itu ke mana hendak pergi? Jadi kalau sekiranya kawasan ini dibuka, tempat-tempat yang disediakan untuk mereka itu tidak mendapat sambutan mereka, janganlah lekas-lekas diberikan kepada orang lain. Akhirnya mereka kempunan putih mata sahaja, maka orang lain yang senang-lenang, mereka itu masih lagi di dalam tempat asalnya dengan keadaan yang menderita.

Saya menyokong Undang-undang ini untuk keadilan, kesenangan dan kemewahan anak cucu kita pada masa yang akan datang.

5.43 ptg.

Puan Zawiah binti Abdullah: Tuan Yang di-Pertua, saya menyokong penuh di atas Rang Undang-undang Lembaga Kemajuan Trengganu Tengah (Pindaan) yang dibentangkan pada hari ini. Dengan adanya pindaan Rang Undang-undang ini maka dapatlah menambahkan lagi pegawai-pegawai dari Kerajaan Pusat dan juga Negeri-negeri dan ini akan menambah lagi koram di dalam Lembaga tersebut.

Saya dengan ini mengalu-alukan kerana ini akan memberi faedah kepada rakyat di negeri Trengganu yang selama ini negeri Trengganu adalah dikenal sebagai sebuah negeri yang lemah dan ketinggalan jika dibandingkan dengan negeri-negeri lain dalam berbagai bidang pembangunan. Ini adalah disebabkan kurangnya pegawai-pegawai yang cekap dan mahir di dalam mentadbirkan negeri Trengganu itu. Dengan adanya pindaan Rang Undang-undang ini dapatlah menambahkan lagi pegawai-pegawai yang benar-benar mempunyai kecekapan, kemajuan dan kemahiran yang akan dilantik oleh Kerajaan Pusat nanti. Dengan ini, negeri Trengganu akan menjadi sebuah negeri yang sama mempunyai pembangunan dan kemajuan yang pesat dengan negeri-negeri yang lain dan juga akan memberi peluang kepada rakyat miskin yang berpendapatan rendah sebagaimana nelayan dan juga petani di negeri Trengganu itu untuk menikmati sama rancangan-rancangan yang akan diadakan di dalam rancangan Trengganu Tengah nanti.

Dengan ini, saya menyokong penuh pindaan Rang Undang-undang ini untuk diluluskan.

5.46 ptg.

Tan Sri Dato' Haji Abdul Kadir bin Yusof: Tuan Yang di-Pertua, sekali lagi saya mengucapkan terima kasih kepada semua Ahli-ahli Yang Berhormat yang telah berucap dalam perbahasan Undang-undang yang saya bantahkan tadi. Saya fikir dengan sebab pindaan ini sedikit sangat tidak ada Ahli yang hendak bercakap macam di Dewan Rakyat, rupanya ramai nampaknya yang bangun juga berucap dalam perkara ini. Pertamanya kita tahu macam Datuk Haji Ahmad bin Arshad memang tak tinggal berucap.

Sememangnya tujuan Kerajaan membuka kawasan Trengganu Tengah ini untuk menampung mereka yang miskin khususnya di negeri Trengganu yang tak ada tanah. Kedua-nya, menambahkan hasil negeri Trengganu kerana selama ini membuka sepanjang jalan di tepi laut sahaja padahal tanah di pedalaman Trengganu Tengah itu adalah sangat sesuai dan sangat subur untuk ditanam, tetapi di zaman penjajah memang tak dibuka. Sekarang kita belanjakan beratus juta ringgit untuk membuka jalan yang besar terbentang di utara ke selatan Trengganu Tengah supaya kawasan tanah yang subur itu dibuka untuk tak ada lain tujuan yang pertamanya untuk faedah kepada rakyat khususnya rakyat negeri Trengganu yang dahagakan tanah khususnya nelayan dan keduanya untuk menambahkan hasil Kerajaan Negeri Trengganu dan ketiganya adalah dengan tujuan untuk melaksanakan Dasar Ekonomi Baru untuk membasmi kemiskinan supaya mereka dapat masuk ke dalam kawasan Trengganu Tengah.

Kita telah membina beberapa banyak bandar-bandar pusat dan akan datang industri yang boleh diproses bahan-bahan pertanian dalam kawasan ini dan mereka bukan sahaja menjadi peneroka tanah atau membuka tanah atau pertanian tetapi juga dalam perindustrian. Inilah tujuan Kerajaan yang ikhlas. Cara yang senang lagi hendak menolong rakyat yang amat miskin yang langsung tidak mempunyai tanah ialah sebagaimana kata Yang Berhormat tadi melalui rancangan FELDA kerana kebanyakan tanah di Trengganu Tengah dan rancangan kemajuan tanah yang lain ialah boleh dikatakan tiga suku daripadanya dibuka oleh

FELDA. Itu rakyat yang boleh dikatakan tidak ada mempunyai tanah langsung. Apabila tanah itu ditanam beratus-ribu ekar luasnya dengan ladang dengan cara tamadun, siap dengan rumah dan segala kemudahan asas kita panggil mereka itu dipilih masuk menjadi peneroka, menjadi peserta dalam rancangan tanah FELDA. Dengan cara ini kita tahu rakyat yang dahulunya tak ada tanah akan masuk dalam rancangan FELDA seperti ini menanam kelapa sawit, tiap-tiap seorang telah mendapat boleh dikatakan \$500-\$600 pukul rata dan ada yang menerima \$1,500-\$1,800 sebulan pun ada sekarang yang asalnya tak ada tanah mendapat dua kali ganda daripada mereka yang ada kelulusan degree walau Honours sekalipun. Di sini satu tanda ikhlas bagaimana Kerajaan membantu dan membasmi kemiskinan.

Yang kedua, selain daripada FELDA, FELCRA dan juga syarikat kerjasama memang digalakkan. Saya telah bercakap banyak kali sudah sampai masanya Kerajaan-kerajaan Negeri tidak lagi mengeluarkan tanah besar-besaran pada perseorangan atau dua-tiga orang sebagaimana yang telah lalu, tetapi tanah hendaklah dikeluarkan demi kepentingan rakyat yang ramai. Oleh itu melalui syarikat kerjasama, FELDA, FELCRA dan syarikat-syarikat macam Tabung Haji yang dipunyai oleh rakyat jelata, membuka beribu-ribu ekar. Ada 10,000 ekar dalam kawasan Trengganu Tengah ini, kerana apa juga keuntungan Tabung Haji dipunyai oleh rakyat negara kita yang miskin yang ada melaburkan wangnya dalam Tabung Haji.

Begitu juga melalui syarikat-syarikat kerjasama Angkatan Tentera dan juga syarikat kerjasama Pegawai Kerajaan Malaysia digalakkan supaya masuk dalam rancangan ini dan lain-lain, tetapi kalau dikehendaki diberi kepada perseorangan macam cara dahulu lagi saya percaya memang tak menjadi. Masing-masing berkehendakkan tanah 10 ekar, dua ekar yang ditanam, 8 ekar lagi dibiarkan lalang sahaja bagaimana yang dipandang dan selepas itu dipulang kepada FELCRA untuk memulihkannya. Belanja lagi besar daripada membuka hutan kalau memulih tanah yang penuh dengan lalang. Kita tidak lagi membuka cara lama itu, kerana membazir dan menambah lagi miskin kepada rakyat yang ada. Saya telah mengarahkan supaya tanah tidak lagi dibuka dengan jalan itu lagi.

Berkenaan dengan teguran Yang Berhormat Datuk Haji Ahmad bin Arshad berkenaan dengan kontrak-kontrak, kita memang ada dalam tiap-tiap Lembaga itu satu pasukan yang menolong kontrak-kontrak, itu khasnya bumiputra dan memberi nasihat apa yang boleh supaya mereka melaksanakannya dan saya tahu berkenaan dengan Lembaga KETENGAH ini tiada problem berkenaan dengan kelewatan-kelewatan dengan sebab kurang pekerja mahir dan sebagainya. Saya tahu memang banyak belasan tahun di sana ada yang menganggur dan bekerja kontrak tidak kurang daripada \$8-\$10 sehari pendapatan mereka itu. Dengan sebab itu saya fikir tidak bijak kita galakkan orang luar negeri daripada Thailand dan lain-lain negara masuk ke situ menjadi pekerja pada hal negara kita sendiri banyak yang sanggup bekerja di bawah kontraktor yang mengambil kontrak-kontrak di dalam Lembaga-lembaga ini. Kita tidak mahu sekali lagi Kerajaan akan dituduh "kera di hutan diberi susu anak di rumah dibiarkan kelaparan". Saya tidak mahu lagi dapat tuduhan ini. Saya tidak menerima cadangan Yang Berhormat Datuk Haji Ahmad bin Arshad tadi.

Berkenaan dengan teguran Yang Berhormat Raja Datuk Nong Chik menyebutkan kalau adapun tanah dibuka janganlah untuk rakyat Trengganu sahaja, supaya dibuka kepada penduduk-penduduk di negeri-negeri lain, Selangor, Pulau Pinang dan lain-lain. Macam Pulau Pinang itu boleh saya timbang kerana memang tiada tanah. Negeri Selangor mereka pun ada tanah dan kalau mereka tidak hendak membenarkan kelulusan tanah kepada FELDA maka saya tidak nampak mengapa rakyat Selangor banyak lagi tanah dan tidak hendak diberikan tanah itu kepada FELDA hendak dipindah masuk ke negeri orang lain pula yang masih, macam negeri Trengganu, banyak yang kekurangan tanah. Saya percaya wakil daripada negeri Trengganu sana sungguh memberi keutamaan. Lembaga ini memberi keutamaan kepada rakyat negeri Trengganu kerana saya suka menerangkan di sini walaupun Lembaga Tanah itu berkuasa dalam kawasan Lembaga, tiada satu inci pun tanah boleh dikeluarkan oleh Lembaga melainkan diluluskan oleh Kerajaan Negeri Trengganu dan Kerajaan Negeri Trengganu akan menyemak tiap-tiap satu inci yang dikeluarkan kepada FELDA atau tanah yang dikemukakan oleh FELDA betul-betul memberi faedah kepada Kerajaan dan rakyat negeri

Trengganu. Kalau tidak, tidak akan diluluskan tanah ini dan juga ahli Lembaga dalam KETENGAH itu adalah 3, 4 orang itu daripada Yang Berhormat Ahli EXCO Negeri Trengganu dan mereka mengawasi tiap-tiap inci yang dibuka itu akan memberi faedah kepada rakyat dan negeri Trengganu terlebih dahulu, baharulah kalau ada lapangan yang lain kosong-kosong diberi kepada orang luar daripada negeri Trengganu. Saya tidak dapat menjalankan cadangan itu kerana tanah adalah kuasa Kerajaan Negeri, sebab itulah saya katakan tadi Kerajaan Negeri tidak akan melepaskan kuasa tanah itu kepada Kerajaan Persekutuan.

Berkenaan dengan kilang-kilang yang disebut oleh Yang Berhormat Raja Datuk Nong Chik tadi saya menerangkan di sini kilang yang di-buka dalam negeri Trengganu itu, dalam FELDA khasnya untuk kelapa sawit, ialah dibuka kebanyakan oleh FELDA sendiri, melainkan oleh Tabung Haji yang ada membuka iaitu khas untuk Tabung Haji sendiri. Kilang-kilang ini saya suka menerangkan dibuka bukan untuk mendapat keuntungan yang besar, tetapi supaya kilang-kilang ini dapat membeli kelapa sawit daripada peneroka-peneroka FELDA supaya peneroka-peneroka FELDA dapat harga yang paling tinggi sekali dan tidak melalui orang tengah, dan kilang-kilang ini dibiayai wangnya daripada pinjaman Bank Dunia oleh FELDA. Kalau ada keuntungan yang sedikit kepada kilang-kilang ini wang itu disimpan dalam Syarikat Perkilangan itu. Peneroka-peneroka dari FELDA adalah digalakkan membeli saham-saham dalam syarikat-syarikat ini dan segala wang dan keuntungan daripada kilang-kilang itu semuanya tidak diakui oleh Kerajaan tetapi diuntukkan untuk kesenangan dan faedah peneroka-peneroka atau peserta-peserta FELDA itu sendiri. Itu terjamin.

Selain daripada itu memang digalakkan ahli-ahli FELDA dalam Lembaga-lembaga Kemajuan Tanah ini mempunyai saham-saham bukan dalam syarikat itu sahaja bahkan dalam anak-anak syarikat yang lain-lain yang memberi keuntungan yang besar. Kadang-kadang dapat sampai 30% keuntungan, misalnya pengangkutan kelapa sawit kita tengok ada lori FELDA membawa minyak. Semua saham-saham itu adalah mempunyai setengah-setengah oleh peneroka-peneroka FELDA dan segala pengangkutan dan kontrak yang ada dalam FELDA diberi

juga kepada peneroka-peneroka supaya peneroka-peneroka ini satu hari kelak bukan sahaja jadi ahli pertanian yang moden tetapi juga menjadi ahli perniagaan. Kita tidak mahu mereka itu tinggal selama-lamanya akan menjadi petani sahaja tetapi mengambil bahagian juga dalam segala perusahaan yang bersangkutan paut dengan pertanian dan juga FELDA. Saya memberi jaminan di sini kerana tiap-tiap kali diadakan mesyuarat dalam tiap-tiap Lembaga, saya telah mengarahkan semua butir-butir mesyuarat dan agenda mesyuarat dihantar kepada saya supaya tiap-tiap hari saya semak dan memerhatikan apa yang telah dijalankan dan diluluskan oleh Lembaga-lembaga ini. Segala teguran Ahli-ahli Yang Berhormat, saya nampak apa yang ditegur itu boleh dikatakan sama dengan apa yang difikirkan oleh saya bila saya menyemak tiap-tiap kali minit mesyuarat itu. Saya selalu mengarahkan jangsan sekali-kali mengeluarkan tanah yang luas kepada syarikat-syarikat yang besar sahaja tetapi mestilah memandang kepada faedah rakyat jelata khasnya mereka yang tidak mempunyai tanah. Saya telah melawat Trengganu sekali. Kadang-kadang ada kawasan di mana kita memberi peluang seratus ekar khas kerana untuk membela kambing supaya mereka-mereka yang gemar membela kambing berkongsi 10 orang menjaga kambing di kawasan itu dalam hutan. Itu satu misal bagaimana kita hendak menolong rakyat jelata mengambil bahagian dalam pembukaan tanah di Trengganu Tengah.

Berkenaan dengan tanaman sagu, tanaman sagu ini tidak dibenarkan dalam tanah yang baik. Kita tahu dalam negeri kita ini makin lama makin kekurangan tanah tetapi dalam pembukaan Kemajuan Wilayah ini boleh dikatakan lebih kurang 20% kebanyakan tanah-tanah paya. Kita sayang tanah-tanah paya ini. Jadi bagaimana kita hendak gunakan, sama ada diguna untuk perikanan atau untuk ditanam padi tetapi tanah ini tidak sesuai. Ada satu perkara yang saya selalu mengingatkan iaitu tanah paya ini boleh ditanam dengan sagu supaya tanah-tanah paya itu tidak ketinggalan kerana lebih kurang 20% tanah paya itu sesuai untuk ditanam sagu. Tanaman sagu ini memakan masa hingga 20 tahun baru dapat hasil. Mustahil boleh diberi kepada

orang perseorangan, jikalau adapun hendaklah diberikan tanah itu kepada syarikat ataupun syarikat kerjasama supaya bayaran premiumnya murah dan cukai tahunannya murah. Biarlah mereka tanam sagu dan satu hari kelak 20 tahun yang akan datang tebang sagu-sagu itu akan menjadi hasil yang besar kepada negara kita. Saya fikir rancangan tanah paya itu belum dijalankan.

Saya mengingatkan lagi ada ladang rakyat dibuka di Negeri Trengganu. Ini satu perkara lagi yang mana kita buka tanah untuk rakyat jelata negeri Trengganu supaya dapat bahagian. Kita mengeluarkan modal, kerjanya dijalankan oleh FELDA, lepas itu bila hasil sudah keluar diberi kepada rakyat jelata. Kalau adapun syarikat-syarikat lain hendak buka tanah maka kita galakkan iaitu tiap-tiap kerja yang ada dalam syarikat-syarikat kalau ada membuka ladang-ladang di dalam kawasan Kemajuan Wilayah hendaklah diperuntukkan saham-saham itu supaya dibeli oleh pekerja-pekerja itu, 20% atau 30%, supaya mereka bukan sahaja menjadi pekerja makan gaji di ladang-ladang itu tetapi juga akan menerima saham-saham kelak daripada syarikat-syarikat yang mengambil bahagian.

Dengan demikian, supaya mereka menikmati bukan sahaja gaji yang misalnya tidak kurang daripada \$250 sebulan tetapi dapat juga hasil keuntungan kepada saham-saham yang dibelinya dan kita tolak tiap-tiap bulan dipotong gaji mereka itu supaya akan dapat bersama-sama mempunyai tanah ladang yang diberi kepada syarikat misalnya syarikat yang berkongsi dengan syarikat-syarikat lain.

Berkenaan dengan bijeh, saya suka menyatakan di sini, dalam Kementerian Kemajuan Tanah dan Kemajuan Wilayah setelah kita buat satu kajian yang mendalam di mana KETENGAH sendiri telah berkongsi dengan sebuah syarikat yang besar untuk mencarigali bijeh dan sekiranya ada kawasan yang mengandungi bijeh maka ada syarikat kerjasama antara KETENGAH dan syarikat yang besar ini akan menjalankan perusahaan bijeh itu tetapi segala saham-saham yang dipegang oleh KETENGAH atau lembaga-lembaga lain seperti DARA dan juga KEJORA di Johor, maka saham-saham itu ialah dipegang sebagai amanah kepada rakyat jelata. Pada masa yang akan datang apakala rakyat ada mempunyai kemampuan saham-saham itu akan dijual

kepada mereka akhirnya, kerana mustahil masa ini dapat kita pungut wang daripada rakyat jelata untuk mengumpulkan sebagai modal yang begitu besar hendak menjalankan perniagaan seperti galian bijih dan lain-lain dalam kawasan itu.

Tuan Yang di-Pertua, demikianlah yang dapat saya jawabkan atas teguran-teguran yang saya fikir sangat membina daripada Ahli-ahli Yang Berhormat.

Usul dikemukakan bagi diputuskan, dan disetujui.

Rang Undang-undang dibacakan kali yang kedua dan diserahkan kepada Dewan sebagai Jawatankuasa.

Dewan bersidang sebagai Jawatankuasa.

Rang Undang-undang ditimbangkan dalam Jawatankuasa.

(Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua *memengerusikan Jawatankuasa*)

Fasal 1 hingga 3 diperintahkan menjadi sebahagian daripada Rang Undang-undang.

Rang Undang-undang dilaporkan dengan tidak ada pindaan: dibacakan kali yang ketiga dan diluluskan.

RANG UNDANG-UNDANG LEMBAGA KEMAJUAN PAHANG TENGGARA (PINDAAN)

Bacaan Kali Yang Kedua dan Ketiga

6.05 ptg.

Tan Sri Dato' Haji Abdul Kadir bin Yusof: Tuan Yang di-Pertua, saya mohon mencadangkan iaitu Rang Undang-undang bernama Suatu Akta untuk meminda Akta Lembaga Kemajuan Pahang Tenggara 1972 iaitu bagi meminda Seksyen 2 dan Seksyen 5 Akta Lembaga Kemajuan itu dibaca kali yang kedua dan diluluskan oleh Majlis ini sekarang.

Saya fikir dengan sebab tujuannya sama seperti Rang Undang-undang yang lepas tadi dan sebagaimana Huraian yang ada itu, tidak payahlah saya membuang masa. Saya kemukakan kepada Ahli-ahli Yang Berhormat sekalian.

Pengiran Othman bin Haji Pengiran Rauf: Tuan Yang di-Pertua, saya mohon menyokong.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Ahli ahli Yang Berhormat, masalah di hadapan Majlis ialah Rang Undang-undang bernama Suatu Akta untuk meminda Akta Lembaga Kemajuan Pahang Tenggara 1972 dibacakan kali yang kedua sekarang dan terbuka untuk dibahas.

6.06 ptg.

Datuk Haji Ahmad bin Arshad: Tuan Yang di-Pertua, saya menyokong Rang Undang-undang yang ada di hadapan kita ini dan saya ada banyak hendak memberi komen dalam DARA ini.

Tuan Yang di-Pertua, saya cuma hendak menyentuh bahawa DARA ini sekarang dengan pindaan Undang-undang ini Yang Berhormat Menteri diberi tanggungjawab yang penuh bagi menyelenggara dan memerhati, menyediakan Pahang Tenggara ini supaya sempurna mengikut sebagaimana yang dijadualkan. Pada DARA ini, Tuan Yang di-Pertua, sama ada betul atau tidak bahawa satu kejadian yang berlaku pihak DARA masih menggunakan pegawai-pegawai dagang dan pegawai dagang ini kita kena bayar gaji yang begitu tinggi. Apa salahnya kita tengok semula bahawa sudah sampai ketikanya pegawai dagang kiranya ada, kita suruh dia berhenti dan kita ambil pegawai-pegawai tempatan, dengan keadaan ini sesuaiilah dengan dasar Kerajaan kita.

Yang kedua, Tuan Yang di-Pertua, DARA ini juga telah membuat satu usaha yang baik dalam memberikan tanah kepada agensi-agensi Kerajaan termasuk FELDA sebagaimana yang kita sedia maklum FELDA, FELCRA, RISDA, Syarikat Pasukan Keselamatan dan juga kepada syarikat kerjasama.

Satu perkara lagi yang saya patut beritahu Dewan ini bahawa selain daripada memberikan kepada RISDA, DARA ini memberi peluang kepada swasta-swasta, ahli-ahli perniagaan yang sanggup membangun dan mengusahakan dalam bidang pertanian, perindustrian dan lain-lain dalam kawasan ini. Tetapi satu perkara yang selalu disungutkan oleh pemohon-pemohon swasta yang ingin membangun di kawasan ini berhubung dengan kelambatan memproses permohonan-permohonan mereka dan syarat-syarat yang dikenakan oleh DARA itu sangat ketat, kalau boleh dipertimbang, dilonggarkan

supaya kita dapat bersama bukan sahaja faedah bagi swasta sama berfaedah bagi Lembaga ini. Jadi, dengan keadaan ini, kita tidaklah sampai menunggu bahawa satu-satu permohonan yang dimajukan oleh swasta untuk tujuan membangunkan kawasan ini memakan masa bertahun-tahun.

Yang ketiga, Tuan Yang di-Pertua, DARA satu kawasan yang paling luas dalam tanahair kita mempunyai kawasan seluas lebih kurang 2.5 juta ekar yang hendak dibangunkan ada dalam jadual, ada dalam penentuan Lembaga ini dan akan membuka bandar-bandar baharu. Satu masalah yang patut difikirkan oleh Kementerian ini bahawa bandar baharu yang kita hendak buka ini memang sangat molek tetapi siapa dia penghuni bandar-bandar baharu ini. Kalau sekiranya kita buka bandar-bandar baharu ini dan buka kedai-kedai, kita mendirikan kedai dengan perbelanjaan yang tertentu tidak ada penghuninya, apa akan jadi dengan bangunan-bangunan itu dan apa akan jadi kepada projek-projek ini. Jadi sebelum daripada kita gopoh sangat membuka bandar baharu yang begitu cepat yang ada berbelas-belas bandar baharu akan dibuka, kita kaji semula supaya tiap-tiap bandar baharu yang kita sediakan itu dapat diisikan peserta-peserta yang layak duduk di tempat ini.

Satu perkara lagi ialah dalam masalah pertanian yang dibuat oleh DARA ini termasuklah tanaman getah, kelapa sawit, koko, perhaiwanan. Sekarang satu perkara yang saya tengok ialah tebu. Tidakkah sesuai dalam kawasan DARA ini kita tanam tebu? Kalau di Perlis sesuai iklimnya, kita kaji semula kawasan Pahang Tenggara ini sesuai atau tidak, kalau boleh kita sambung dengan kawasan tebu Negeri Sembilan yang berhampiran dengan negeri Pahang. Dengan keadaan ini kalau sesuai ditanam tebu seperti kata Yang Berhormat Menteri yang berkenaan tanam tebu ini menguntungkan negara dan rakyat. Maka di DARA ini patut kita fikirkan supaya ditanam tebu.

Satu perkara lagi kalau ada tanah sawah dalam kawasan ini, tidak usahlah tanam rembia, diusahakan tanam padi, sebab dalam negeri-negeri di Semenanjung ini negeri Pahanglah yang selalu bergantung kepada beras-beras daripada luar negeri. Jadi patut kita luaskan tanam padi, tetapi orang sana sihat-sihat pula. Kita usahakan tanam padi kalau boleh di kawasan-kawasan DARA itu.

Tuan Yang di-Pertua, DARA ini patut memikirkan, tadi saya telah cakap berkenaan buruh, kata Yang Berhormat Menteri yang berkenaan kita tidak perlu mengambil buruh dari luar negeri—"Kera di hutan kita susukan, anak di rumah ditinggalkan." Ini betul, di zaman pembangunan ini mana negeri pun berkehendakkan tenaga yang begitu penuh. Kalau saya tidak salah dalam Pahang Tenggara ini tenaga yang hendak membangunkan projek-projek di sana sama ada agensi Kerajaan atau swasta banyak menggunakan buruh-buruh haram.

Kita tidak mahu berkekalan buruh haram ini. Tidakkah boleh dengan kebijaksanaan Menteri yang berkenaan, buruh haram ini bukan agensi Kerajaan yang menggunakan tetapi ialah kontraktor-kontraktor, kontraktor itu dapat buruh haram melalui sindiket dibawa terang-terang dan lalu dalam negeri Johor pula di tengah malam. Buruh-buruh haram ini kita cuba halalkan. Kita cari jalan halal untuk dua tiga tahun sahaja. Mereka itu telah diakui oleh agensi Kerajaan di tempat itu, kalau tidak ada buruh-buruh ini maka pembangunan dalam Lembaga ini tidak akan sempurna sebab buruh dari luar negeri rajin dan bekerja bersungguh-sungguh. Kalau hendak ambil orang Trengganu atau Kelantan, sekejap mereka sudah balik, menyebabkan kerja terganggu. Hal ini patut kita fikirkan, Yang Berhormat Menteri adalah orang yang mahir dalam undang-undang dan dia banyak bekerjasama dengan Kerajaan dalam negeri-negeri ASEAN, kita fikirkan supaya buruh-buruh ini juga yang ditempatkan sekarang dalam DARA ini kita dapat beri mereka permit kerja sementara di tempat itu dan bagi pihak pemborong-pemborongnya dan pihak agensinya tidak bersusah hati dengan keadaan sebagaimana yang ada sekarang dalam kawasan ini. Ini satu harapan saya kepada Yang Berhormat Menteri demi kepentingan kemajuan DARA ini.

Akhirnya, Tuan Yang di-Pertua, kita mesti perhatikan kawasan ini sangat maju. Kelapa sawitnya subur, kokonya subur, getahnya subur, tetapi hendaklah diawasi kerana penyelewengan sentiasa sahaja berlaku. Kelapa sawit ini akan dihindarkan ke tempat lain dan juga getahnya. Ini satu perkara yang patut diperhatikan oleh Kementerian ini. Buat peraturan-peraturan yang tertentu, kalau boleh buat macam ladang-ladang, adakan

pengawasan, ada jaganya sekali supaya ter-
selamat harta-harta. Ini harta Kerajaan, kita
hendak bayar hutang Kerajaan. Kalau sen-
tiasa diselewengkan dengan tidak betul, kita
akan menerima kerugian dan ada pegawai-
pegawainya kalau didapati menyelewengkan
harta-harta dalam agensi ini, kita ambil
tindakan. Kita tidak ralat, biar seorang keluar
asalkan tempat ini selamat. Itulah sahaja
yang dapat saya beri pandangan. Terima
kasih.

6.16 ptg.

Tuan Kamarul Ariffin bin Mohamed Yassin: Tuan Yang di-Pertua, saya juga
hendak mengambil sedikit sahaja bahagian
dalam perbahasan Rang Undang-undang ini
iaitu berkenaan dengan Fasal 3 yang saya
lihat di bawah Fasal ini ia akan dikuatkuasa-
kan mulai daripada 1hb Oktober, 1978.

Bagi saya kalau boleh di mana undang-
undang pun janganlah—kalau tidak boleh apa
hendak dibuat, tetapi kalau boleh janganlah
kita sebagai amalan membuat undang-undang
itu sebagai retrospective; balik ke belakang.
Saya tidak tahu apa sebabnya, mungkin ada
sebabnya, mungkin kerana gaji kepada se-
orang pegawai yang menjadi wakil Kerajaan,
mungkin itu sebabnya terpaksa kita hendak
sahkan gaji-gaji ataupun elaun-elaun yang
telah kita bayar; saya tidak tahu. Mungkin
Yang Berhormat Menteri dapat memberi
penjelasan. Tetapi saya suka membawa
ke perhatian Tuan Yang di-Pertua dan kepada
Dewan sebaik-baiknya sebagai amalan, jangan-
lah kalau boleh kita adakan undang-undang
supaya kuatkuasanya itu dikebelakangkan
kecuali tidak boleh dielakkan. Biasanya kuat-
kuasa itu selepas diluluskan oleh Dewan
Parlimen dan juga dipersetujui oleh Yang
di-Pertuan Agong dan digazetkan, itu lazim-
nya. Tetapi kalau sudah tidak boleh hendak
buat apa kerana telah dibayar gaji terpaksa
juga kita hantar kepada Parlimen kerana
gaji telah dibayar; itu mungkin terpaksa kita
buat demikian. Mungkin Yang Berhormat
Menteri dapat memberi penjelasan di atas
perkara ini.

6.18 ptg.

Tan Sri Dato' Haji Abdul Kadir bin Yusof: Tuan Yang di-Pertua, dalam teguran
Ahli Yang Berhormat yang akhir tadi iaitu
Senator Kamarul Ariffin, sebenarnya Lem-
baga ini pada mulanya di bawah jagaan

Yang Amat Berhormat Perdana Menteri,
jadi susahlah Yang Amat Berhormat Perdana
Menteri itu hendak menjaga DARA ini,
apakala saya juga menjadi Menteri Kemajuan
Wilayah. Dan dalam bulan Oktober, saya
telah memberitahu beliau supaya serahkan
kepada saya menjalankan segala-galanya.
Itulah sebabnya perkataan "Menteri" itu ada
pindaan dalam Rang Undang-undang ini,
daripada perkataan "Perdana Menteri" di-
potong dan digantikan kepada "Menteri".
Saya lupa hendak menerangkan tadi, ada
bezanya dengan Akta Lembaga Kemajuan
Trengganu Tengah (KETENGAH) kerana
Seksyen 2 Akta Lembaga Pahang Tenggara
perkataan "Menteri" itu ertinya "Perdana
Menteri". Sebabnya ialah masa DARA di-
tubuhkan pada tahun 1972, tanggungjawab
Lembaga DARA ini ialah terletak di bawah
Jabatan Perdana Menteri dan dijadikan
Unit Penyelarasan, Pelaksanaan Pem-
bangunan Pentadbiran di bawah Jabatan
Perdana Menteri. Tetapi sejak bulan Oktober,
saya telah mengambilalih dan menjalankan
segala-galanya. Sebab itulah Undang-
undang ini dikuatkuasakan mulai bulan
Oktober, 1978.

Tuan Kamarul Ariffin bin Mohamed Yassin: Yang saya minta penjelasan ialah
bukan berkenaan dengan Fasal 2. Fasal 2 itu
tarikhnya pada 5hb Mac, 1978 tetapi ber-
kenaan dengan 3 orang pegawai, daripada 2
orang dinaikkan kepada 3 orang, dikuat-
kuasakan pada 1hb Oktober, 1978.

Tan Sri Dato' Haji Abdul Kadir bin Yusof:
Semenjak tahun 1976 Lembaga Kemajuan
DARA ini telah dijalankan oleh Kementerian
Kemajuan Tanah dan Kemajuan Wilayah
sejak bulan Mac, 1976. Sebab itulah sebelum
saya mengambilalih dalam tahun yang lepas,
pindaan ini dibuat mulai daripada bulan
Mac, 1976. Ini tidak dapat dielakkan, kita
adakan ke belakang. Itulah yang dapat saya
terangkan.

Berkenaan dengan teguran Datuk Haji
Ahmad bin Arshad yang menerangkan per-
tama sekali nampaknya dia suruh meng-
galakkan, kalau boleh tanam tebu di kaw-
asan itu. Kita tahu sebagaimana saya telah
sebut beberapa kali bahawa tanah di negeri
kita ini yang dalam iklim (climate) yang
bagus dan betul-betul boleh sesuai dengan
tanam tebu ialah daripada utara negeri Perak
atau Seberang Perai membawa ke utara,

kerana ada 3 bulan atau 2½ bulan musim panas yang mana segala manis tebu itu dapat disimpan di dalam tebu itu. Sebab itulah mana-mana kawasan selatan daripada Pulau Pinang sebagaimana di Perak, tebu Perak tidak jadi, di Johor juga tidak jadi, di Negeri Sembilan pun kita semua tahu telah mengalami kerugian hampir \$30 juta kalau tidak salah saya. Sebab itu, saya fikir tidak payah dibuat kajian, tanah sesuai tetapi iklim (climate) tidak sesuai, kerana lebih hujan; tebunya besar batangnya, banyak pula airnya tetapi kurang gula di dalamnya. Itulah saya fikir supaya kita tidak membuang masa lagi, tidak mahu tanam tebu di dalam DARA ini. Saya memang tidak sekali-kali menggalakkan, kalau cuba hendak kaji, cuma membuang masa sahaja.

Berkenaan dengan pegawai yang disebut oleh Ahli Yang Berhormat itu, suka saya menerangkan di sini, pegawai-pegawai asing itu yang sebenarnya ialah pegawai profesional yang perlu diambil dari luar negeri kerana pegawai-pegawai tempatan tiada pengalaman dan kelulusan. Pegawai-pegawai profesional itu adalah dari Asian Development Bank dan ini perlu kerana Asian Development Bank itu mensyaratkan bahawa professional itu hendaklah digunakan. Apabila sampai masanya maka bolehlah kita gantikan dengan pegawai-pegawai kita. Pada masa ini kita berkehendakkan pegawai-pegawai ini, misalnya, perancangan bandar dan lain-lain kita kekurangan consultant, tetapi seberapa yang boleh kalau ada sahaja orang kita dapat menggantikan, kita gantikan.

Beliau juga menyebut berkenaan dengan swasta yang memohon tanah, lambat diluluskan, beliau minta jangan ketat sangat syarat itu dan longgarkan sedikit. Ada masa longgar, suruh ketat pula. Tetapi kali ini beliau minta longgarkan. Saya suka menerangkan di sini kerana Lembaga ini telah diamanahkan menjaga tanah ini, kalau kita hendak beri kepada syarikat yang bukan syarikat kerjasama iaitu kaum modal (capitalist) yang berkehendakkan usaha sama (joint venture) dengan DARA, maka segala kajian yang sangat mendalam hendaklah kita kaji, berapa modalnya, apa pengalamannya, viability of the project, kadang-kadang memakan masa dua tiga tahun baru kita dapat menentukan sama ada swasta itu betul-betul berpengalaman, layak dan cukup modal

hendak menjalankan kerja atau Ali-Baba. Kadang-kadang ada orang lain di belakang dua tiga orang Melayu atau bumiputra depannya tetapi modalnya tidak ada, tetapi dia kata ada \$3 juta tetapi bila kita siasat tidak ada—\$300,000-\$400,000 pun tidak ada—tetapi modal orang lain. Itu sebab kita hendak siasat sedalam-dalam sebelum swasta-swasta seperti ini diberi usaha sama dengan pihak Lembaga. Kita cuma beri kepada syarikat-syarikat yang seperti ini ialah apabila kita mempelbagaikan tanaman selain daripada kelapa sawit dan getah, kerana kelapa sawit dan getah tidak payah kita joint-venture dengan syarikat-syarikat ini, tetapi baru-baru ini kita hendak bertanam buah-buahan supaya ditinkan itu kita buat joint venture dengan Lam Soon supaya dapat memproses buah-buahan ini untuk dijual di luar negeri.

Satu lagi syarikat untuk menanam jagong dan juga ubi kayu dan lain-lain. Ini susah kerana tidak berapa menguntungkan. Ini kita ajak syarikat ini bekerjasama berkongsi dengan DARA menjalankannya. Jika ada syarikat menanam koko, kelapa sawit atau getah kita tidak akan beri kepada syarikat-syarikat walaupun bumiputra yang perseorangan, tetapi kita beri kepada syarikat-syarikat kerjasama, FELDA dan FELCRA. Kalau tidak yang kaya orang Melayu lebih kaya lagi kelak. Saya menjaga kepentingan ini demi orang miskin mesti diutamakan, bukan syarikat walaupun orang Melayu sendiri.

Tentang tanah paya itu jangan khuatir, saya memang utamakan padi. Kalau tidak sesuai dengan padi baru kita gunakan untuk membela ikan ataupun tanam rumbia.

Tentang buruh kontrek itu benar. Saya jawab pertama tadi berkenaan dengan KETENGAH. Tetapi Pahang yang begitu luas, khasnya satu pembangunan yang dekat 50,000 ekar di Keratong itu memanglah kita menggunakan buruh-buruh luar dengan cara kontrek untuk menolong membukanya. Walaupun di negeri kita ini ada penganggur kebanyakan orang-orang Melayu khasnya muda belia, saya suka menyatakan gaji buruh itu \$8-\$10 sehari dan kerja banyak, tetapi kerana mereka tidak mahu mencari harta atau rezeki yang halal masuk meneroka di dalam hutan-hutan yang kita buka seperti dalam KEJORA, DARA dan lain-lain. Kita selalu sebut negeri kita ada penganggur padahal kerja banyak, tetapi belia-belie kita lebih lagi datang ke bandar-bandar besar

seperti bekerja di gudang-gudang dan meleset di bandar-bandar di Kuala Lumpur dengan duduk menyewa rumah-rumah haram daripada mencari kerja yang halal, yang baik walaupun membuka tanah seperti DARA, KEJORA dan KETENGAH. Saya menyeru kepada belia dan rakyat Malaysia sendiri yang menganggur tampil ke hadapan bila ada kekosongan-kekosongan pekerja-pekerja untuk membuka ladang-ladang dan lain-lain oleh FELDA, KEJORA dan juga Kemajuan Wilayah.

Usul dikemuka bagi diputuskan, dan disetujui.

Rang Undang-undang dibacakan kali yang kedua dan diserahkan kepada Dewan sebagai Jawatankuasa.

Dewan bersidang sebagai Jawatankuasa.

Rang Undang-undang ditimbang dalam Jawatankuasa.

(Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua *mem-pengerusikan Jawatankuasa*)

Fasal 1 hingga 3 diperintahkan menjadi sebahagian daripada Rang Undang-undang.

Rang Undang-undang dilaporkan dengan tidak ada pindaan: dibacakan kali yang ketiga dan diluluskan.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Ahli-ahli Yang Berhormat, Dewan ditangguhkan sekarang sehingga pukul 2.30 petang hari esok, 11hb Januari, 1979.

Dewan ditangguhkan pada pukul 6.30 petang.